

.....
291.297 OZK
.....

292297

FEHÉR, ASZTALNÁL

POHÁRKÖSZÖNTŐK
MINDEN
ALKALOMRA
(TOASZTOK)

IRTA

CINKOTAI NAGY INCE

BUDAPEST 1917
ROZSNYAI KÁROLY KIADÁSA

ÚJ MAGYAR DALOSKÖNYV

ISKOLAI HASZNÁLATRA 2 KÖTETBEN

különös tekintettel a hivatalos és egyéb alkalmi ünnepségeken használatos énekekre.

Szerkesztette: GESZLER ÖDÖN szlov. polg. isk. énektanár.

I. KÖTET:

Egy- és kétszólamú énekek harmónium- vagy zongora-kísérettel.

A polgári fiú- és leányiskolák I. és II. osztálya számára.

A vezérkönyv ára K 4.—. Szólamkiadás K 1.60.

II. KÖTET:

Három- és négyszólamú énekek.

A polgári fiú- és leányiskolák III. IV., V. és VI. osztálya, valamint felsőbb leányiskolák számára.

Vezérkönyv (A capella karok) ára K 3.10.

Szólamkiadás: Szoprán I., II. K. 1.80. Alt. I., II. K. 1.80.

A gyűjtemény kiválóbb tulajdonságait a következőkben van szerencsém ismertetni:

Az I. kötetben minden egyes számhoz irt **harmónium-** (vagy **zongora-**) **kíséret**;

a II-ik kötetben a **capella karok** kíséret nélkül;

ugy az énekszólamokban, mint a kíséretben változatosan és az iskola céljainak szemmel tartásával alkalmazott **ujabbszerű harmonizáció**; az előadási jelek legpontosabb kijelölése a **művészi énekkarelőadás** elérésére;

kizárólag a magyar nép ajkáról leírt s legujabban gyűjtött, eddig egyáltalán nem, vagy csak kevésbé ismert **magyar népdalok**;

kiváló magyar dal- és zeneszerzőknek a **gyűjtemény** számára irt **művei**; az összes dalok szólam-elrendezése akként történt, hogy azok kíséret nélkül, a **capella** is előadhatók;

általában minden iskolai ünnepélyre és hangversenyre megfelelő dalok és énekek.

GYAKORLATI ÉS ELMÉLETI

ÉNEKISKOLA

Írta: GESZLER ÖDÖN székesi szlov. polg. isk. énektanár

polgári fiú- és leányiskolák számára. I. kötet: Az első és második osztály számára. Ára K 2.20. II. kötet: A harmadik és negyedik osztály számára. Ára K 2.70.

A szerző művének előszavában említi:

Könyvem szerkesztésében híven követtem az új tantervet s igyekeztem követelményeinek mindenben eleget tenni.

Minden gyakorlat és minden dal a hangjegyek utáni **énektanulást**, a **ritmus- és dallami érzék fejlesztését**, a **hang képzését**, az összekapcsoló szöveg az **előírt elméleti ismeretek elsajátítását** célozza.

Hazai idevágó munkákon kívül figyelembe vettem a külföldi hasonló irányú tankönyvek értékesebb részét, hogy ezek előnyeinek és hibáinak okulva, tapasztalataim alapján minél jobbat nyújthassak.

Énekiskolám beosztása új; hiszem, hogy a figyelmes olvasó **módszeres eljárásomban** több újítást és bőséges tartalmat fog találni, mint amennyi a tartalomjegyzékben feltüntethető volt.

FEHÉR ASZTALNÁL

POHÁRKÖSZÖNTŐK
MINDEN ALKALOMRA
(TOASZTOK)

IRTA:
CZINKOTAI NAGY INCZE

BUDAPEST, 1917
ROZSNYAI KÁROLY KIADÁSA
IV, MEHMED SZULTÁN-UT 15

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

292297

ORSZÁGOS SZÉCHÉNYI KÖNYVTÁR	
N. Növekedéskészítő	
1056	2671 sz.

ELŐSZÓ

Ha valamire, hát leginkább a szónoklatra és ennek szerényebb válfajára, a felköszöntésre áll, amiről azt állítja a közmondás, hogy: „Gyakorlat teszi az embert mesterré.“ Csakhogy nem mindenkinek van alkalma és pénze, hogy a legkülönbözőbb célokra adott lakomákat végig egye csak azért, hogy a felköszöntések terén némi ismeretekre szert tegyen. De nem is szükséges, mert sokkal gyorsabban, olcsóbban és alaposabban el lehet azt sajátítani könyvekből is. Ezeknek a könyveknek sincsen egyéb céljuk s lehetőleg minden gyakrabban előforduló alkalomra kiterjeszkednek ugyan, mégsem lehet kívánni egy szűkebb terjedelmű s ennél fogva olcsó pénzen megszerezhető könyvecskétől, hogy például olyan felköszöntőt tartalmazzon, amely szó szerint ráillik az ő ánya keresztapjának harmadik házasságára.

Ez a könyv legföljebb felköszöntő mintákkal kíván szolgálni a gyakrabban előforduló alkalmakra, főleg pedig egy sor jó gondolatot ad, amelyet bárki tetszése szerint s a megfelelő körülményekhez alkalmazva felhasználhat. Szóval könyvünkben minden művelt ember,

aki a felkészítés terén még ujone, megbízható utmutatást, vezetőt talál.

Ami az előadás módját illeti, a beszédet halkán kell kezdeni, emelkedett hangon folytatni és még hangosabban befejezni. Ezután a beszélő összeüti poharát annak poharával, akit felkészített, s akit utána a jelenlevők is fölkeresnek hasonló célból.

A beszélőnek mindenekelőtt tudnia kell a legalkalmasabb időt megválasztani, hogy beszédével hatást érjen el. A felkészítőtkben bizonyos sorrendet kell szem előtt tartani. Mindig az ünnepeltet vagy az ünnepeltetket illeti meg az első felkészítő, kivéve a politikai személyiség, vagy köztisztviselő tiszteletére rendezett lakomákat, a melyeken rendszerint az uralkodónak szól az első felkészítő. Nagy tapintatlanság volna, ha például menyegzői lakomán az örömszülőket, vagy éppen a koszoruslányokat, vagy a násznagyokat köszöntené fel az új pár helyett először. A hallgatóságnak nem szabad unatkoznia, még kevésbé szabad a hallgatókat annak a kínos érzésnek kitenni, hogy a beszélő bele talál sülni. Ez pedig könnyen megeshetik azzal, aki egy idegen beszédet szóról szóra bemagolt.

Minthogy a felkészítésnek célja az ünnepi hangulat emelése, a beszélőnek mindent kerülnie kell, ami lehangoltságot okozhat s az ünnepi hangulatot elrontja. Ily alkalommal tehát mindenekelőtt hagyjuk békében a holta-

kat. Kerülni kell mindenféle érzelmi sebek érintését, például elhalt családtagokról való megemlékezést.

Fődolog, hogy az ember mindig tisztában legyen azzal, amit mondani akar. Amellett föltétlen szüksége van a beszélőnek a lélekjelenlétre, nehogy egy-egy váratlan közbeszólás vagy váratlan nevetés kihozza sodrából és nyugalomból a szónokot. Ha emlékezőtehetsége cserben hagyja, ügyes fordulattal térjen át az előre megállapított befejezésre. A hallgatók azt fogják hinni, hogy úgy van rendjén. Hiszen nem tudják, hogy a szónok eredetileg még egyébre is ki akart térni és az ünnepi hangulatban a gondolatugrásokat nem veszik az emberek komolyan. A dadogás és fennakadás azonban mindig feltűnik és a hallgatóságban kínos érzést kelt. Ezért hosszabb beszédre csak akkor vállalkozzék az ember, ha gyakori beszéddel az elfogultságot és a bizonytalanság minden érzését leküzdötte. De bármily gyakorlott szónok legyen is valaki, őrizkedjék beszéde fonálát túlhosszúra nyújtani, különben elszakad a hallgatóság türelmének fonala. Szóval a jó felköszöntőnek is az a főkelléke, hogy rövid és velős legyen.

POLITIKAI LAKOMÁKON

A KIRÁLYRA.

Hölgyeim és uraim!

Mint koszorus költőnk mondja:

A legelső magyar ember

A király;

Érte minden honfi karja

Készen áll.

Mert minden magyarral ugyszólván veleszületik az alkotmányos király iránt érzett tisztelet és ragaszkodás, mert ösztönszerűleg érzi, hogy szüksége van egy atyai kéz támogatására, nehogy magával sodorja a körülötte hömpölygő ellenséges nyelvcsaládok áradata.

Ennélfogva nem annyira alattvalói köteles tiszteletből, mint inkább őszinte honfiui szeretet sugallatából emelem poharamat Öfelsége, Magyarország apostoli királyának egészségére, hogy mint a költő mondja:

Lelje népe boldogságán

Örömét,

S hir, szerencse koszoruzza

Szent fejét!

Engedje a Magyarok Istene, hogy még hosszú ideig zavartalan békességben uralkodjék. Éljen!

UGYANARRA.

Uraim! Ősi magyar szokás nálunk, magyaroknál, a fehér asztalnál mindenekelőtt arról a férfiról megemlékezni, akit Szent István koronájával alkotmányunk legfőbb őrévé avattunk s aki iránt életfogytiglan lojális hűséggel tartozunk. Midőn Ő felsége, apostoli királyunk egészségére üritem poharamat, nemcsak alattvalói köteles hűségemnek adok kifejezést, hanem annak a szeretetnek és hálának is, amely mindnyájunk szívében él apostoli királyunk iránt, aki a kunyhótól a palotáig ismeri népünk bűját-baját s igyekszik rajta segíteni. Engedje a Mindenható, hogy Ő felsége a magyar nemzet üdvére hosszú ideig dicsőségesen uralkodjék. Éljen!

A KÉPVISELŐRE.

Uraim!

Szerencsés az a város, amelynek olyan képviselője van, aki nemcsak a városnak érdekét viseli szíven, hanem jóban-rosszban vele érez minden egyes választópolgárával. Vele örül, ha öröm éri; vele szomorkodik, ha bánata van. Ott növeli az örömet, itt felszárítja a könnyeket.

De büszke lehet az a képviselő is, aki olyan várost képviselhet, amelynek apraja-nagyja egyaránt tiszteli, egyaránt szereti, mint fáradhatatlan védelmezőjét, gondviselőjét, második atyját.

Erre a páratlan férfiura, városunk szeretve tisztelt képviselőjére emelem poharamat. Az Uristen sokáig éltesse!

A HADSEREGRE.

Uraim!

Fegyverrel szerezték őseink ezt a szép országot s fegyverrel védelmezték meg ezer éven át annyi veszély között, annyi ellenséggel szemben. Amíg jól vezetett, kellően felszerelt vitéz hadseregre támaszkodhatunk, addig nincsen is okunk hazánk további fönnállásán aggodnunk, mert mint a legutóbbi világháborúban is bebizonyult, a magyar katonának sem bátorságban, sem kitartásban nincsen párja a világon. Ezért a vitéz, bátor hadseregért üritem poharamat. Éljen!

MÁRCIUS 15-DIKÉRE.

Igen tisztelt hölgyeim és uraim!

Azért gyült ma ide városunk női és férfi közönsége, hogy ez ünnepi lakoma keretében megülje annak a történelmi eseménynek emléket, amelyen hazánk lelkes ifjusága szabadság-

vágyának adott kifejezést s ezzel elvetette a szabadság eszméjének termékeny magvát honfitársainak szívében. Ez a mag kikelvén, idők folytán dús gyümölcsöt hozott: a sajtószabadságot, a jobbágyság eltörlését, jogegyenlőséget s végül valamennyinek koronájául a magyar alkotmány megszilárdítását, melynek legfőbb biztosítékául és ellenőréül a felelős magyar minisztérium szolgál. A márciusi fellángolás tehát bölcsője volt a magyar alkotmánynak s éppen ezért sirig tartó kötelessége minden magyar embernek, hogy a szabadság ébredésének emlékét, mely csodálatosan összeesik a tavasz ébredésével, minden évben kegyelettel megülje. Csak így érhetjük el, hogy az utódok soha szem elől ne tévesztthessék dicső őseik érdemeit. Csak így érhetjük el, hogy az újabb nemzedék évről-évre ujólag szívébe vesse a magyar alkotmány történelmi becsét s ama kiváló férfiak elévülhetetlen érdemét, akik azt nekünk megszerezték. Adja az Ég, hogy a jövőendő nemzedék ifjusága hazafiui lelkesedésben és hazaszeretetben méltó párja legyen az 1848-dinak. Éljen!

—

VÁLASZTMÁNYRA.

Uraim!

Minden választmány a közbizalmon nyugszik, azon a bizalmon, amelyet egyesek szakismereteikkel, széles tudásukkal és tapasztala-

lukkal szereztek társaik körében. E kiváló tulajdonságuk iránt érzett elismerés nyilvánult meg ma is egyesületünk választmányi tagjainak megválasztása alkalmával. Éppen azért büszke megelégedéssel tekintek vissza a mai választásra, mely egytül-egyig csupa kipróbált erőkre esett, oly kiváló férfiakra, akikre nyugodt lelkiismerettel rábizhatjuk egyesületünk irányítását, mert biztosak lehetünk benne, hogy mindnyájan szívéükön viselik egyesületünk jövőjét. A választmány érdemes tagjainak egészségére emelem poharamat, hogy egyesületünk gyarapodásán még hosszú ideig működ-hessenek. Éljenek!

MINISZTERRE.

Uraim!

Midőn Öexcellenciája városunkat látogatásával kitüntette, nekem jutott a szerencse, hogy őt itt a fehér asztalnál üdvözölhessem. Ezt pedig annál nagyobb örömmel teszem, mert végre alkalmam van Öexcellenciája előtt kifejezést adnom a mély tiszteletnek és bámulatnak, amelylyel államférfiui bölcsesége, a köz érdekében végzett fáradhatatlan tevékenysége és elfoglaltságtól ment, pártatlan működése iránt már régóta viseltetem. Mert bár először van most szerencsénk Öexcellenciájához, mégsem ismeretlen ő előttünk, hiszen ezelőtt is ismer-

tük öt tetteiből, amelyek annyi elismerést szereztek mindenfelé az országban. Azért mindnyájunk közös óhaját fejezem ki, midőn azt kívánom, hogy a magyarok istene Őexcellenciáját a haza üdvére még számos évekig éltesse. Éljen!

KÉPVISELŐJELÖLTRE.

Mélyen tisztelt uraim!

Választókerületünk tisztelt képviselőjelöltje körutjában bennünket is szerencsételtett látogatásával, hogy alkalmat adjon a kölcsönös megismerkedésre. Politikai álláspontjával volt alkalmunk programbeszédéből megismerkedni, amely mindenben fedti a mi pártállásunkat.

Hogy a mi egyszerű társadalmunk mily mértékben nyerte meg rokonszenvét, azt még persze nem tudhatjuk; de azt merem állítani, hogy mi olyan széles ismeretekkel bíró, szilárd elveket valló, előkelő modoru uriembert ismerünk meg benne, aki nemcsak az uri osztály minden nyomorúságát alaposan ismeri, hanem a szegényebb néposztályhoz sem restel leereszkedni, hogy azoktól is kitudja, hol szorít a csizma? Egyszóval minden tekintetben nekünk való ember, aki méltó arra, hogy a magyar országgyűlésen a mi képünket viselje. S ha a mi igen tisztelt képviselőjelöltünknek mi is annyira megnyertük rokonszenvét, mint mi az

övét, minden jóstehetség nélkül kockáztathatom meg azt az állítást, hogy csak ásó-kapa lesz képes bennünket egymástól elválasztani. Adjá Isten, hogy ebbeli várakozásunkban egyikünk se csalódjék. Az Uristen sokáig éltesse!

TÁRSADALMI LAKOMÁKON

A FŐISPÁNRA.

Uraim!

Ha szabad a vármegyét egy méhkaszhoz hasonlítani, akkor a főispán a vármegyében ugyanazt a szerepet tölti be, mint a méhkasban a méhek királynéja. Valamint a dolgozó méhek bejárják a határban lévő mezőket és szorgalmasan összegyűjtik a mézet, hogy aztán a királyné lábai elé tehessék, éppen úgy járják be a megyében a szolgabírák is kerületüket, hogy gazdag tapasztalataikról tájékoztassák a megye fejét, a főispánt. S ha egy szeretett főispán másnak engedi át helyét, a megyei közigazgatás szervei között éppen oly mozgalmat idéz elő, mint a rajzás a méhkasban, midőn a szorgalmas méhek hirtelen két pártra szakadnak. Egyik részük rendületlenül kitart régi parancsolója mellett, míg a másik rész nagyobb reményt fűz az ujhoz. De ha egyszer sikerült elfogni és visszavinni a régi megszokott kasba a szökevényeket, újra szorgalmasan dolgozik

mindegyik tovább, mintha mi sem történt volna. Meg vagyok róla győződve, hogy a megyénk vezetésében beállott változás se fog nagyobb, vagy tán még annyi fennakadással se járni, mint a méhek rajzása. Hiszen megyénk élére olyan férfiú került, aki megértő jóakarója az alája rendelt tisztikarnak, megbecsüli a tehetségeket és méltányolni tudja a szorgalmat. Azért mindnyájunk óhajának adok kifejezést, ha azt kívánom, hogy öméltóságát vármegyénk javára és felvirágoztatására az Uristen sokáig éltesse!

POLGÁRMESTERRE.

Uraim!

Boldog az a család, melynek előrelátható, gondos, övéit szerető feje van s boldog az a város, amelynek bölcs, mindent előre megfontoló, tekintélyes feje van, akinek minden gondja a vezetésére bizott város fejlesztése, szépítése, közönségének jóléte, közérdekének felvirágoztatása. Ilyen polgármesterrel van megáldva városunk is, aki fáradhatatlan buzgalomával nemcsak városunk fejlődésén munkálkodik, hanem társadalmi összhangjának fönntartását sem téveszti szeme elől. Nincsen társadalmunkban olyan mozgalom, akár jótékonyági, akár közművelődési, amelyet, élére állva, diadalra ne juttatna. Hivatalban kötelességtudó főnök, hivatalon ki-

vül mindenben résztvevő jóbarát, akit általános tisztelet, szeretet vesz körül. Városunk boldogulásának eme törhetlen zászlóvivőjére emelem poharamat. Az Uristen éltesse városunk üdvére, mindnyájunk örömére számos évekig. Éljen!

KÖZSÉGI BIRÓRA.

Uraim!

Egy község lakossága úgy viszonylik az ország népességéhez, mint egy csöpp a tengerhez. De egy csöpp vízben is van mozgás, van élet. Egy község vezetését se szabad tehát lebecsülnünk, mert, ha szűkebb keretek között is, épp oly megfontoltságot s mindenre kiterjedő előrelátást kíván, mintha a lakosok ezreiről kellene gondoskodni. S a mi érdemes előljárónk, N. bíró uram, nem is ijedne meg tőle, ha községünk lakossága hirtelen meghatványozódnék, mert akkor az ő enerzsiája, az ő tekintélye is meghatványozódnék. Mert sem képessége, sem akaratereje nem hiányzik hozzá. Engedje a mennyben trónoló Atyauristen, hogy községünk javára s mindnyájunk örömére minél tovább tisztelhessük az előljárói székben, erőben, egészségben. Éljen!

ELŐLÉPTETÉSRE.

Uraim!

Nagy erkölcsi megnyugvásunkra szolgál, ha látjuk, hogy az érdem elnyeri méltó jutalmát. Ily elismerésben részesült N. N. barátunk, aki lankadatlan buzgalmával és kitartó szorgalmával magára vonta fölebbvalóinak figyelmét. Előléptetése fölött érzett örömeből mi is kiveszszük részünket s ennek az osztatlan örömnek kifejezést adni gyűltünk itt egybe. Adja Isten, hogy továbbra is gyors egymásutánban emelkedjék a legmagasabb polcra, melynek betöltésére nemcsak hivatással, hanem megfelelő képességgel is rendelkezik. Adjon neki a Mindenható erőt és egészséget nem mindennapi hivatásának betöltésére. Az Isten sokáig éltesse!

UGYANAZ.

Uraim!

Jóleső meglegedés tölti el mindnyájunk szívét, ha a szorgalom, szakismeret és képesség elismerésre talál. Hátha még hozzá a jutalmazott szívünkhöz is oly közel áll, mint N. N. barátunk, aki régen megérdemelt előléptetésben részesült. Szívemből kívánom, hogy ebben az elismerésben minél gyakrabban legyen része s csak arra az egyre kérem, hogy bármily ma-

gas polcra emelkedjék, szívéhez sohase engedje a gőgöt férközni, hanem tartson meg bennünket mindenkor abban az őszinte, bizalmas barátságában, amelyben eddig részesített. Isten éltesse az emberi kor legvégső határáig!

VÁLASZ.

Uraim! Kedves barátaim!

Baráti érzelmüknek önkéntelen megnyilatkozása mélyen meghatott. Fogadják szerencsekivánataikért hálás köszönetemet és legyenek róla meggyőződve, hogy bármily távol állanánk is rangfokozatban egymástól, a baráti érzelem nem ismer rangfokozatot, tehát nem is állíthat közénk soha semmiféle válaszfalat. Jókivánságaik szivemben visszhangra találtak s én is azt kívánom, hogy önök is mielőbb hasonló előléptetésben részesüljenek s akkor nem kell attól tartaniok, hogy közöttünk bármikor is akár rangban, akár barátságban tétongó úr fog támadni. Isten éltesse önöket!

BUCSULAKOMÁN EGY TISZTVISELŐHÖZ.

Uraim!

Búcsuünnepélyre gyűltünk itt ma össze, városunk előkelőségei. Búcsu — és ünnepély! Mily heterogén fogalmak, kiváltképpen ma, midőn arról van szó, hogy búcsut vegyünk egy

olyan férfitől, akitől megválni mindnyájunknak nehezére esik. Ilyen értelemben tehát nem a búcsut ünnepeljük, hanem egy férfit ünnepelünk, akinek emléke tovább fog élni városunkban, mindnyájunk szívében; akinek jó tulajdonságai lelkileg még sokáig tündökölni fognak előttünk, ha ő a valóságban távol is lesz tőlünk. Ha minden nemes, jó tulajdonságát fel akarnám itt említeni, ha a szeretetreméltó férfit úgy fel akarnám magasztalni, mint megérdemli, akkor bizonyára lekésne a vonatról; ha még egyszer mindent elsorolnék, amit városunk javára művelt, amit hiven teljesített kötelesség-érzetből alkotott, akkor ma bizonyára más senki se jutna itt szóhoz, pedig, ha nem csalódom, tisztelői közül még jó néhányan fel akarnak szólalni. Azért csak egyszerű szavakkal mondok neki szívélyes „Isten hozzád“-ot. Valósuljon meg minden jó kívánság, mely itt most kifejezésre jut, tevékenységének új állomásán. Mind az a szeretet és rokonszenv, mely őt elkeríti, találjon élénk visszhangra jövőendő munkatársai szívében. Tartós egészség és nem csökkenő munkaerő támogassák kötelességeinek teljesítésében. A mi ünnepeltünket az Ur isten éltesse!

RENDŐRKAPITÁNYRA.

Uraim!

Azt hiszem, a legkényesebb állása van a világon a rendőrségnek. Minden kihágásért, zavargásért, forgalmi akadályért, csendháborításért és betörésért őt teszik felelőssé. Még ha százszemű Argus lenne, akkor se lehetne ott mindenütt a szeme, ahol valami rendellenesség történik. A mi rendőrségünk látható fejét pedig a rendszertet példányképéül ismerjük. Nemcsak hivatalában jelenik meg pontosan, hanem délben a sörcsarnokban és este a kaszinóban is. S amily hive ő maga a rendnek, épp úgy megköveteli másoktól is, például a tolvajoktól és betörőktől, hogy ha rajta nem kaphatnak, önként jelentkezzenek nála. De félre a tréfával! Szivemből kívánom, hogy a másvilág félelmes rendőre minél később állítsa őt elő a Legfőbb bíró elé. A Teremtő sokáig éltesse!

ÜGYVÉDRE.

Uram! Uram! N. uram! Szállok az urnak!

Jog szerint ugyan nem engem illetne meg a szó, mert nálamnál sokkal érdemesebbek is vannak itt jelen. De hiszem, hogy ha esküdtszéket alakítanának azok, akik nem szeretnek tősztozni, felmentő verdiktet hoznának ezért a jogtiprásomért. Hanem itt most nem csupán az én védelmemről, hanem a házigazda által emelt

vádról van szó, aki ama súlyos gyanu alapján idéztetett meg mára ide bennünket, hogy előre megfontolt szándékkal ki akarjuk ma éjjel kamaráját, pincéjét fosztani. S minthogy mindnyájan beismerésben vagyunk, előre el lehetünk rá készülve, hogy az 1928. évi XX. törvénycikk 7. §-a alapján el is leszünk mindnyájan marasztalva, még pedig bõron és pecsenyén töltenõ, reggelig tartó fogságra. És ez ellen még felebbezni se lehet. Azonban viszonyádat emelek panaszos ellen, még pedig azon az alapon, hogy mindig oly idõben tartja meg nevenapját, amikor rövid az éjszaka s hamar megvirrad s így fondorlatos módon megkárosít mindenkit, akik nála vendégjogot élveznek. Ezért arra kérem a legfõbb menyei Birót, hogy õt ítéletileg kötelezze, miszerint bennünket még ötven éven keresztül nevenapján megvendégeljen. Hogy ez mindnyájunk óhajta, arra le merem tenni az esküt. Éljen!

ORVOSRA.

Uraim és hölgyeim!

Sok betegségnek felfedezték már az orvosok a szérumát, csak a leggyakoribb betegségnek, az ugynevezett nõbel spicnek nem tudták még megtalálni a szérumát. Pedig hát a bacillusát még évezredek óta ismeri mindenki s a finnyásabb hölgyeken kívül nem is fél tõle senki, hanem minden aggodalom nélkül nyeldesik

néha literszámra. Azt mondják róla az ellenségei, hogy a bor méreg. Az ám annak, aki meg nem szokta; de úgy hozzá szokhatik az ember, mint az ópiumhoz vagy akár az arzénhez, amelyek pedig sokkal nagyobb mérgek. Ha orvos volnék, a névnapok alkalmával járványszerűen fellépő nóbel spic ellen két óránként egy-egy csésze feketét rendelnék, s közben egy-egy alma, dió vagy mandola adagolását ajánlanám. Bocsánatot kérek a mai nap hőségétől, hogy mesterségébe kontárkodom, hiszen az orvosok feladata az emberek életének meghosszabbítása, én legfőljebb laikus társaim nevében annak a hő óhajnak adhatok kifejezést, hogy a legjobb orvos: az idő, vegye a mi kedves házigazdánkat kezelésbe s a Mindenható hosszabbítsa meg életét az emberi kor legvégső határáig. Éljen!

GYÓGYSZERÉSZRE.

Hölgyeim és uraim!

Képzeltetik-e önök boldogabb embert egy patikáriusnál, akinek olyan csekély igényei vannak, hogy néha órák hosszáig egymagában képes kártyázni a receptura mellett állva, még pedig hat, legfőljebb tizenkét olyan kártyával, amelyekre se szám, se figura nincsen festve. Legtöbb idejüket azonban szótalányok megfejtésével töltik el, amelyekkel az orvosok kedveskednek nekik. Aki ne kívánná a mi kedves házigazdánknak, hogy sohase szoruljon a saját vagy

kollégájának főztjére, hanem az eddigi lelki-nyugalommal és meglelégedéssel űzze latin nyelvűbuvárlatait és keverje a mérget másoknak, olyan nincs a patikában. Isten éltesse!

EGY HIRES IRÓRA.

Tisztelt hölgyeim és uraim!

Ő érte ragadok most poharat, aki bennünket már oly sokszor elragadott műveivel. Sajnos, hogy a Múza homlokán nem csókolt engem is. És pedig nemcsak azért sajnálom ennek a hölgynek tartózkodó magatartását, mivel férfiak általában oly szívesen fogadják hölgyek csókjait, hanem mert költőt emelkedett költői kifejezésekkel illenék magasztalni. S mégis, ha jól meggondolom, mivel növelhetnék a legcselegőbb rímek is egy költő hírnevét, mely, habár költöttnek nevezhető is, mivel a tisztelt költő költői műveivel szerezte, mindazáltal annyira valódi érdemeken nyugszik, hogy benne valóság és költemény a legbensőbbben összeolvadnak. Poharamat emelem tehát az ő halhatatlanságára, mely minél később lépjen érvénybe; hogy még előbb sokáig ereje teljében alkotasson halhatatlan műveket, amelyekben még dédunokáink is gyönyörködhessenek. Éltesse a Mindenható irodalmunk számára, mindnyájunk örömére!

EGY MŰVÉSZRE.

Tisztelt hölgyeim és uraim!

Átszellemülve és föllelkesítve azoktól a csodás hangoktól, amelyek itt mindnyájunkat megkaptak és elragadtak az összhang birodalmába, a művészre (vagy művésznőre) emelem poharamat, aki ma mindnyájunk szívét a szó szoros értelmében játszva hódította meg. Adjon neki az Ég jutalmul azokért az élvezetes percekért, amiket nekünk szerzett, oly jövőt, mely csupa adagio-percekből áll, álljon minden Dur-hang oly távol életétől, mint Makó Jeruzsálemtől. Szerencsecsillaga, mely őt eddig vezette, haladjon előtte mindig crescendo tempóban. Egyszóval, egész élete a harmóniának teljes akkordja legyen, gixerektől oly mentes, mint játéka. N. N. művészt (vagy: művésznőt) az Uristen sokáig éltesse!

NÉPTANITÓRA.

Tisztelt uraim!

Kétségtelen, hogy az iskola a község legfontosabb intézménye és szerencsésnek nevezhető az a község, amelynek derék tanítója van. De hogy is ne örülne a község is neki, hiszen a tanítóra bizzuk gyermekeinket, akik nekünk legkedvesebbek, legdrágábbak ezen a földön. Az én szerény személyem talán kevésbé illetékes a búcsubeszédre, minthogy én magam is

tanítványa voltam a mi nagyrabecsült tanítónak, N. N. urnak; de csak látszólag van ez így, sőt azt hiszem, éppen egy volt tanítvány van leginkább abban a helyzetben és első kötelessége búcsuzó tanítójának hálatelt isten hozzádot mondani. Mert legyünk csak őszinték: a mivé lettünk, azt Isten és szüleink után első-sorban tanítóinknak köszönhetjük. Anyánk után ők ébresztették bennünk az első értelmet, ők feszítették meg végtelen türelemmel erejüket, hogy bennünket az egyház hűséges szolgáivá, a társadalom derék használható tagjaivá, az állam komoly polgáraivá tegyenek. Nincsen következményeiben súlyosabb hivatal a tanítóénál! Türelem, szeretet, elnézés az egyik oldalon, komolyság és szigor a másikon — melyik hivatásban kell mindez erényekkel ékeskedni, mint a tanítóéban? Azért senki se ismerje félre ezt a szép hivatást egyetlen családapa és anya se tévessze szeme elől, hogy az ő kötelességük a tanítót áldásos hivatásában minden erejükből támogatni. Mily gyakran hiúsítják meg botor apák gyermekeik tanítóinak legnemesebb törekvéseit — saját kárukra! Mily gyakran vonnak magukra oktan heveskedéssel, jogaiba való jogtalan beavatkozással neheztelést! Gyermekeik vak szeretetében elfelejtik, hogy a tanító szeretete is külsőleg szigorban kell hogy megnyilvánuljon.

Midőn önt, tanító ur, utoljára látjuk körünkben, szívből mondunk önnek köszönetet

mind azért a szeretetért és gondoskodásért, amelyet nehéz hivatalának betöltésére fordított. Ha nem is állithatunk önnek érc- vagy márványemléket, legyen meggyőződve, hogy szívünkben áll a hála emlékoszlópa, mely tartósabb minden külső jelnél. Legyen róla meggyőződve, hogy mindig hálával és tisztelettel fogunk önre gondolni. Tartson meg bennünket ön is jó emlékében és higgye el, hogy a legmélyebb sajnálkozással válunk meg öntől. Poharamat emelem városunk köztiszteletben álló tanítójának egészségére. Az Uristen sokáig éltesse!

ZÁSZLÓSZENTELÉSRE.

Kedves tagtársak! Tisztelt uraim!

Jóllehet most már . . . év óta fennálló egyeletünkben mindig ünnep volt reánk nézve, ha összegyűllhettünk, ma mindazonáltal a rendesenél ünnepibb hangulat uralkodik, még pedig nemcsak az egyleti tagok, hanem egyeletünk tisztelt barátai és vendégei körében is. Hiszen zászlónk felszentelésének megünneplésére gyűltünk itt össze. Azt hiszem, fölösleges az egyleti zászló jelentőségét önök előtt ecsetelni. Hiszen mindnyájan tudják, hogy a zászló az összetartozás jelképe, az egyetértés és összhang jele, a melynek minden egyletben uralkodnia kell. Miként a katonáknál a zászló szentségszámba megy, amely alá gyülekeznek, úgy legyen a mi

egyletünkben is ezután a középpont, intőjel minden tagtársunknak, hogy hiven ragaszkodjék egyletünkhöz. Nem bizonyítja be nekünk maga a mi zászlónk, mire képes egyletértés és összhang? Csak ezek a szép tulajdonságok tették lehetővé, hogy már ma saját zászlónkat lobogtassuk. Forró köszönetet mondok tehát mindazoknak, akik közreműködtek a közötünk uralkodó egyletértés és összhang eme külső jelének megszerzésében. Köszönetet mondok barátainknak és vendégeinknek is, akik megjelenésükkel mai ünnepünk fényét emelték. Poharamat emelem egyletünk gyarapodására, virágzására és sikerére. Kedves tagtársak, ragaszkodjatok egyletünkhöz, sorakozzatok zászlónk alá. Önök pedig, tisztelt vendégeink és barátaink, maradjanak továbbra is egyletünknek jóakarói! Egyletünk és egyleti zászlónk éljen!

BÚCSU A TÁVOZÓ ISMERŐSTŐL.

Hölgyeim és uraim!

Nehéz szívvel állok fel, hogy önöktől pár pernyi meghallgatást kérjek. Oly férfitól veszünk ma búcsút, aki évek óta mindnyájunknak jóbarátja volt és aki ritka jó tulajdonságai-
val: kötelességérzetével, lelkiismeretességével és elvitázhatatlan szeretetreméltóságával mindnyájunk rokonszenvét megnyerte, aki évekig tartó, sokoldalu működésében sohasem fáradt

el, kötelességét sohasem mulasztotta el. A körülmények arra kényszerítik a mi . . . barátunkat, hogy más helyre tegye át működését, amit szívünk mélyéből sajnálunk; de nem tehetünk ellene semmit, legfőljebb megkönnyebíthetjük a mi barátunknak a válást azzal az őszinte biztosítással, hogy szeretetünket és tiszteletünket a legnagyobb mértékben kiérmelte s hogy emléke sohasem fog kialudni szívünkben. Távol lesz bár tőlünk, de gondolatban mégis gyakran leszünk nála s reméljük, ő is oly gyakran minálunk. Büszkék voltunk rá, hogy ilyen kipróbált férfitárs volt társaságunkban s csak azt óhajtuk, hogy ő se feledkezze meg régi barátairól a távolban. A mi . . . barátunk éljen!

BÚCSU EGY KARTÁRSTÓL.

Tisztelt uraim és kartársaim!

Ki ne érezte volna már önök közül, mily fájdalmas a válás? Minket is összegyűjtött itt ma egy hű barátunk és kartársunk távozása s így mi is érezzük a válás és búcsuvétel keserűségét. De nem akarjuk a hangulatot még komorabbá tenni s ezáltal barátunknak még jobban megnehezíteni a válást. Hiszen a mielőbbi viszontlátás reménye enyhíti a válás fájdalmát. Válasszanak el bár mértföldek bennünket barátunktól, a barátság kötelékei azért nem fognak tagadni, ér-

deklódésünk jólétéért nem fog csökkenni. De az ő élete és működése is jó emlékezetben fog tovább élni a mi körünkben. Fájdalmasan fogjuk nélkülözni a mi barátunkat és kartársunkat, de mégis örülünk az ő áthelyezésének, mely magasabb rangot és szélesebb működési kört biztosít számára s csak azt kívánjuk, hogy ő is szívesen gondoljon reánk, és hogy új székhelyén is jól érezze magát és nem csökkenő erőben, egészségben folytassa működését. A mi ... barátunkat és kartársunkat az Uristen sokáig éltesse!

FÜRDŐHELYEN.

Tisztelt uraim és hölgyeim! Ma nem a gyógyforrásból meritünk, hanem a vidámság forrásából, ami mindenesetre annak jele, hogy a fürdőhasználat nem tévesztette hatását, mert — mint a latin bölcs mondta: — csak egészséges testben lakhatik egészséges lélek. Amilyen fürdőutazásunk vége, olyan lelkes és vidám legyen most már életünk folytatása is! Egy ily fürdő-pohárköszöntő tulajdonképpen nem csekélység, legalább is sohasem lehet egészen száraz, erről gondoskodik már a kut, amelyből utolsó heti szokásunkkal éles ellentétben ma meritünk, a Bacchus-kútból. Remélhetőleg borszállítónk nem hallja ezt a borára tett célzást. Azzal az óhajtással zárom szavaimat, hogy mostantól kezdve mindnyájunknak már csak

a vidámság kutjából legyen alkalmunk meríteni s jövő esztendőre egyáltalában ne legyen már szükségünk reá. Éljen az egészség! Éljen a fürdőközönség!

TISZTI EBÉDEN.

Uraim! Ritkán követtem olyan szívesen gyakorlatra hívást, mint a maít, mely ide vezényelt bennünket. Hiszen itt ma kard helyett késsel és villával kell közbevágni s ellenség helyett ma barátainknak, a palackoknak szabad a nyakát törnünk s napégette gyakorlótér helyett jól megrakott asztal körül kiáltunk „Hurrá!“-t. Azért dicséret illeti meg a mai ünnepi ebédet, dicséret a bort, melynek ezennel tisztelgek, valamint az összes jelenlevőknek. Éljen a bor, éljen az öröm és éljen a katona-ság! Éljen! Éljen! Éljen!

EGYLETI ELNÖKRE.

Tisztelt Uraim!

Egy egyesületnek karaktere és értelmi színvonala a legvilágosabban elnökének megválasztásáról ismerhető fel. Ez a választás nemcsak az általános óhaj kifolyása, hogy minden irányban előmozditsa az egyesület érdekeit, hanem azé a tudaté is, hogy oly megfontolt erőt állítson élére, melynek mindenki szí-

vesen alárendeli magát. Az a nagy szerencse jutott osztályrészünkül, hogy oly férfiut nyerhettünk előljáróul, akinek hozzánktartozása nemcsak nagy előny, hanem egyletünkre nézve nagy megtiszteltetés is. Jelleme, körültekintése, pártatlansága, a nagy tisztelet, melylyel neki széles körben adóznak, minden jóval fölébe emeli az átlagembereknek és amellet, amire kevesen képesek, odaadó szeretetreméltóságával meg tudja nyerni mindenkinek szívét. Szerencséseknek érezhetjük magunkat, hogy ezt a férfiut, aki egyletünknek valódi kincs, a magunkénak nevezhetjük. Adja Isten, hogy még hosszú ideig a mi tisztelt elnökünk maradjasson! A mi szeretve tisztelt elnökünk éljen!

MULATSÁG VÉGÉN.

Hölgyeim és Uraim!

Semmi sem tökéletes az életben. A mi mai ünnepélyünknek is, mely ily vidám társaságban gyűjtött bennünket össze, egy nagy hibája van: hogy tudniillik véget ér! Azt mondja ugyan a közmondás: ha legjobban ízlik, akkor hagyd abba; de ezt könnyebb mondani, mint megcselekedni. Csak a viszontlátás reménye enyhíti a válás fájdalmát, csak erre való tekintettel nyugszom bele a megváltozhatatlanba, hogy ünnepélyünk véget ér. Fogadják még egyszer forró köszönetünket szives megjelené-

sükért. Vajha jól érezték volna magukat körülünkben s ezt azzal bizonyítanák be, hogy bennünket legközelebbi egyleti ünnepélyünkön is megörvendeztetnének megjelenésükkel. Ily értelemben jelentem ki mindnyájuknak, ami mindnyájunk szíven fekszik: a viszontlátásra!

UJÉVRE.

(A házigazda vendégeihez)

Kedves vendégeim! Akik a mai ünnepen szerény házamat megjelenésükkel szerencsétlítették, engedjék meg, hogy néhány percig igénybe vegyem figyelmüket. Az óévet akarom most elparentálni, akinek ravatalánál állva, ötvenkét hét után fontolóra vehetjük, mi minden rosszat követett el? Azonban holtakról csak jót illik mondani. Tehát ejtsük el azt a kényes kérdést: Milyen is volt a mult év facitja? Mert hogy milyen volt az óév, azt mindenki elolvashatja a szívében és a főkönyvében. Azt hiszem, sokkal jobban fogja önöket az a kérdés érdekelni: Hogyan fog az ujév alakulni? Az ujév... Dejszen, ha mindent előre kifecsegek, nem marad önök számára semmi meglepetés! Elvárjuk a most kezdődő újévtől, hogy mindnyájunknak szerencsét és pénzt hozzon. Örömmel és békével töltsön meg minden házat. Mert ha vígsággal kezdődik az ujév, ki gondol szomoruságra? Félre hát a búval s éltsük az újévet! Éljen!

SZOCIALISTA LAKOMÁN.

Uraim! Elvtársak!

Engedjék meg, hogy én is szót emeljek ezen a gyűlésen, mely ma polgári egyetértésben ama közös cél érdekében gyűlt össze, mely világosan és kétségbevonhatatlanul fölismerhetővé teszi valamennyi hasonló gondolkozású és törekvésű elvtárs együvértartozását. Nem mulaszthatom el ezt az ünnepélyes alkalmat, hogy nyomatékosan ne hangsúlyozzam annak a körülménynek fontosságát, hogy éppen ma érkezett el a pillanat, hogy legkétségbevonhatatlanabb és leghatározottabb kifejezést adjunk azokról a nagy és magasztos érzelmekről, amelyek itt bennünket a közös fellépés céljából testvéri egyetértésben egyesítenek. Uraim, ha ma szót emelek, az abból a mély meggyőződésből történik, amelynek igazságától bizonyára úgy önök, mint én is át vagyunk hatva, mert aligha lesz közöttünk csak egyetlenegy is, aki éppen úgy, mint én, meg nem győződött, imént hangoztatott nézetem fontosságáról s aki el ne ismerné közös elveink alaptételeinek rendíthetlenségét, amaz elvekét, amelyek bennünket egy szép és nemes célra összehoztak. Ez a tény tölti el mindnyájunk szívét az öntudat büszkeségével, amely nélkül az összetartozás kiegyenlítő alaptételét föl nem ismertük volna. Kiáltásak tehát velem: Éljen a szocializmus!

UTOLSÓ FARSANGON.

Hölgyeim és uraim!

Azért gyűltünk itt ma össze, hogy utolszor kártalanítsuk magunkat azért a hosszú megtartóztatásért, mely a bőjt ideje alatt reánk vár. Azért gyűltünk össze, hogy búcsut vegyünk mindazoktól a lakmározásoktól és ivászatoktól, táncmulatságoktól és báloktól, amelyeknek a vidám farsangon áldoztunk. Azért gyűltünk össze, hogy bűnbánó arccal mellünket verjük s a latin „Carneval“ szót magyarul hangoztassuk: „Isten veled, hús!“ Miért mondunk Isten hozzádot a húsnak? Csak azért, mert tulsokat fogyasztottunk belőle? Ez a kérdés, hölgyeim és uraim, komoly fontosságu és mélyen bele vág a mi husunkba, amennyiben húskérdés. Hiszen a hús manapság ritkaságszámba megy s éppen azért kevés kerül belőle a mi szánkba, mert csaknem megfizethetetlen. El tehát a hússal, elő a tésztás ételekkel és halakkal! A tésztából már ma is kiveszszük részünket, a hal pedig csak holnap, hamvazó szerdán kerül hering alakban asztalunkra. Azonban szesz dolgában nem vagyunk kényszerhelyzetben, továbbra is annyi szeszt, vagyis spirituszt fogyaszthatunk, amennyit testünk megbir, tehát olyan spiritisták lehetünk, amilyenek csak akarunk lenni! Azért, hölgyeim és

uraim, ragadjanak velem együtt poharat és mondják utánam e komoly ígéket: Carne vale! Hús, Isten veled!

SZÜRETEN.

Hölgyeim és uraim!

Sok jóttevője van az emberiségnek, akik közül egyik a gőzmozdony, a másik a telegráf, a harmadik a telefon, a többiek a szerumok és oltóanyagok feltalálásával köteleztek örök há-
lára bennünket. De amondó vagyok, hogy leg-
több hálával mégis csak Noé apánknak tar-
tozunk, a miért a borocskát feltalálta. Mert hát
mivel üznők el bánatunkat, mivel fokoznók
jókedvünket, mivel pezsditenők hajlott ko-
runkban lassan lüktető vérünket, ha nem
volna bor a világon? Azért emeljünk, uraim,
kalapot Noé apánk követőinek, akik gondos-
kodnak róla, hogy soha bor nélkül ne marad-
junk, első sorban pedig a mi vendégszerető
házigazdánknek, aki ide csődített bennünket,
hogy jelen legyünk legifjabbik borának szüle-
tésénél. Mert hát a bor keresztelőjére nem szo-
kás tanukat hívni, sőt ezen az aktuson a ke-
resztelő pap maga is legtöbbször zsidó. A mi
ujszülöttünk hát csak maradjon életfogytiglan
pogány, akinek még egy szentatya sem impo-
nál, mert azt is földhöz vágja, ha vele pár óra-
hosszat kocintgat. Emelem poharamat a mi

házigazdánkra és kedves családjára. Az Ur-
isten őket éltesse!

DISZNÓTORON.

Hölgyeim és uraim!

Mint a költő mondá: „Nagyot hördült s
kiszenvede“ a mi elköltözöttünk is. Mi pedig,
korgó gyomru gyülekezet, akik összesereglet-
tünk itt földi maradványainak eltakarítására,
hajtsuk meg kihült teteme fölött az elismerés
zászlaját, mert emberbarát volt a szó legiga-
zabb értelmében, hiszen egész életének csak egy
célja volt, hogy bennünket, halandó emberisé-
get tápláljon. S betöltvén rendeltetését, meg-
szabadult földi terheitől. Nyugodjék békében
a mi gyomrunkban s legyen könnyű nekünk
az ő megemésztése! Ezt pedig úgy érzük el
legbiztosabban, ha bőven megöntözzük sirját
Krisztus könnyeivel, hegyeink tüzes boraival,
hálátelten megemlékezvén eközben a mi szí-
ves házigazdánkról, aki szíves volt bennünket
e földi javakban részesíteni. A Minlenható
tartsa meg jó szokásával és uri családjával
egyetemben még számos évekig!

KARÁCSONYESTÉRE.

Hölgyeim és uraim! A karácsony az év
legsötétebb szakában köszönt be, hogy fénye
annál jobban világítson; az év legszegényebb
szakában érkezik, mikor a fának nincsen gyü-

mölcse, a mezőnek nincs virága, hogy minél több helyet találjon adományai részére. A szülői és baráti szeretetnek minden gyertyáját meggyújtja, hogy jelképeül szolgáljanak annak a nagy szeretetnek az égben, amelyet a Megváltó adott nekünk.

Mily gond és fáradság, igyekezet és munka, titkolódzás és alakoskodás, hogy a baráti lelkek az adományokat, amelyeket tiszta szívből adnak, hálás mosolylyal fogadják! Ezért készülődnek apák és anyák, ezért törik a fejüket testvérek, barátok és barátnők: mivel lep-jék meg egymást?

Nehéz időket látott a karácsonyfa s még nehezebbek jöhetnek; de ahol még ragyog a szent estén a karácsonyfa, ott még él a remény, mely nem marad valósulatlan. Ne engedjük hát hatástalanul elszállani a karácsony-nak ezt a titokzatos, csodás varázsát, és aki-ben az érzelem nem halt még ki teljesen s a kedély nem romlott még meg egészen, az böl-dogan hangoztassa velem az örök ifju, vidám karácsonyi éneket:

Dicsőség mennyben Istennek
S békesség földön embernek!

KARÁCSONYI AJÁNDÉKOSZTÁSKOR.

Kedves gyermekeim! Megjött a rég várt pillanat, mely hetek óta izgalomban tartott benneteket, a hosszú várakozást most az öröm kitörése váltja föl s teljék meg szívetek hálával a Mindenható iránt, aki megérnetek engedte ezt a szép ünnepet. Vannak köztetek, akiknek már sem apjuk, sem anyjuk nincs. Ne busuljatok rajta, az Uristen mindenütt jelen van és a karácsonyi örömeiben, melyek egykor a betlehemi istállóból indultak ki, mindenki részesül. Ne feledjétek el azonban, kedves gyermekeim, hogy erre az ünnepre csak úgy vagytok érdemesek, ha tiszta szívvel léptek a karácsonyfa alá. Csak akkor fogjátok e szép ünnep egész magasztosságát érezni, ha hívő lélekkel örültök a ma született Jézusnak, akit az égő karácsonyfa jelképez s csak akkor fogjátok e szavak igazságát megérteni: „Ime, nagy örömet hirdetek nektek!“ Most pedig az utóbbi álmatlan éjszakák után élvezzétek a fenyő és viaszgyertyák illatát, forduljatok hálas szívvel szüleitek, rokonaitok és jótevőitek felé és tegyetek fogadalmat a szent karácsonyfa alatt, hogy jó gyerekek lesztek. Amíg hisztek a karácsony ünnepben, az év e legszebb óráiban, addig bárhol lesztek is, mindig terítve fog várni benneteket a karácsonyünnep asztalkája.

SZILVESZTÉRESTÉRE.

Tisztelt vendégkoszoru!

Komoly ütés ez az utolsó harangütés az óévben! Egy ismerősünktől kell bucsuznunk, de nem, mint rendesen történni szokott, abban a reményben, hogy viszontlátjuk, hanem abban a teljes bizonyosságban, hogy sohasem fogunk vele találkozni. De éppen azért a bucsuzásnál vessük még egyszer jól emlékünkre vonásait, hogy gyakran emlékezzünk rá és megőrizhessük jó emlékét. Ami a holtakról áll, hogy csak jót szabad róluk mondani, az ismerőseinkre is vonatkozik, akiket sohase láttunk többé viszont. Elmult egy év! Csak egy atom az örökkévalósághoz viszonyítva s mégis sokszor csaknem elviselhetetlen teher egyesekre nézve. Így hát sokan fel fognak lélekzeni abban a boldog tudatban, hogy a terhet levették róluk és boldogok lesznek abban a reményben, hogy az újév kevesebb gondot és talán egy kevés szerencsét is fog hozni számukra. Mások pedig sajnálni fogják, hogy a szép óév, mely oly sok jót hozott nekik, oda van, visszavonhatatlanul elveszett a multnak árjában. De hát legyen neki, ahogy akarja! Mi ne ócsároljuk az óévet! Ahogy a vándor, aki céljához ért, hátra tekint, hogy végignézze az utat, amelyet, habár arcának verejtékével, megtett, nekünk is úgy illik, hogy az év végén még egyszer visszanezzünk az óévbe. Némely nap bár eső és

vihar nehezítette meg utunkat, egy év se volt olyan rossz, hogy ne hozott volna egy kevés napsugarat is. Azért, uraim, ne nehezteljünk az óévre. Ha őszinték akarunk lenni, mindenkünknek volt cipelni való terhe, egyiknek kisebb, másiknak nagyobb, mindazáltal az elmúlt év mégis kedves év volt. Feledjük el hát, ami nekünk az óévben nem tetszett és mondjunk neki köszönetet minden jóért, amit nekünk hozott. Az újév azonban ezer más színdolgon kívül hozza meg mindnyájunknak azt a hármat, ami legnagyobb áldás a föllön: egészséget, meglegedést és egyetértést! Az újévben is tartsunk össze hiven, úgy a család, mint társaságban és örüljünk az óráknak, amelyeket nekünk hoz. Azzal a kívánsággal, hogy vidámabb hangulatban váljunk meg az óévtől és a vidám véghez vidám kezdetet fűzzünk, emelem poharamat, hogy: Éljen az újév!

JUBILEUMI LAKOMÁKON

IPARTESTÜLETI TAG 25 ÉVES
JUBILEUMÁN.

Tisztelt Uraim! Polgártársak!

A legőszintébb tisztelet és legmélyebb öröm érzelmével közeledünk Önhöz a mai jubileumán, hogy kifejezzük Önnek legőszintébb szerencsekívánatainkat. Bár veleszületett sze-

rénységével kerülni akart Ön minden tiszteletnyilvánítást, még se tartózkodhattunk attól, hogy egész csöndben ne adjuk Ön előtt annak bizonyítékát, hogy Önben a legtalálóbbr képét látjuk annak a sikernek, melyben saját erejét megtestesíthette. Be kell ön előtt ismernünk, hogy áldás volt az ön, mindig nemes célnak szentelt életén. Szerény viszonyokból küzdötte fel magát s tölt be most közügyeinkben ily tekintélyes állást. Ezért önben mindenkor a fáradhatatlan munkálkodás és kötelességteljesítés példányképét szemléljük. Adja a Teremtő, hogy még újabb huszonöt évig működhessék közéletünk javára, övéinek örömeire és polgártársainak tiszteletére. Legyen egyuttal róla meggyőződve, hogy büszkeséggel tölt el bennünket, hogy önt mai jubileumán polgártársai nevében üdvözölhetjük. Az Uristen sokáig éltesse!

—

KARTÁRS ELŐLÉPTETÉSÉRE.

Tisztelt Uram!

Mától kezdve eltérnek utaink, Ön magasabb fokozatba lépett, nemsokára alkalmassint rendjelet kap s ennek folytán a földszintről az emeletre költözik. De félre a tréfával! Ószinte örömmel üdvözöljük Önt mai kinevezése alkalmából, mely fáradhatatlan munkásságának csak jól megérdemelt elismerése. Irigység nélkül, örömmel ismerjük be ma,

hogy megtiszteltetés reánk nézve az ön oldalán haladni; de egyszersmind ösztönzés is, hogy mindig bátran előretörjünk s dolgozzunk, hogy életünk kitűzött célját elérjük. A tisztelet és elismerés, amely önt érte, reánk nézve is megtisztelő. Azért nem minden büszkeség nélkül adok kifejezést szerencsekíváratomnak. Engedje meg a Mindenható, hogy még számtalan évig működhessék községünk (az állam) javára. Éljen!

DALÁRDA ÜNNEPEN.

Kedves dalártestvérek! Tisztelt vendégek!

Ha egy szellemes ember az építészetet megfagyott zenének nevezhette, tudatában volt annak, hogy az égbetörő építőművészet fölött még egy magasabb művészet áll: a zene! És ha mi minden művészetek legszebbikének csakis egy részét, az énekművészetet ápoljuk, még így is meg lehetünk róla győződve, hogy Istennek tetsző dolgot művelünk. Minden időben ismerték az ének becsét, sőt azok a népek is, melyek a műveltség alacsony fokán állanak, ápolják a maguk módja szerint az ének művészetét. A görög monda Arionról beszéli, hogy énekével még vadállatokat is úgy elbűvölt, hogy egészen megseledültek. Hányszor szerzett már ez az isteni zene mindnyájunknak boldog órákat, hányszor öntött megnyugvást egy-egy kétségbeesett lélekbe? Vannak

ugyan, akik orrukat fintorgatják és bosszankodnak rajta, hogy az ének ápolása néhány órára elvon bennünket napi teendőinktől. Legyen nekik megbocsátva! Vagy érzéketlenek a zene adománya iránt s akkor csak sajnálatra méltók, vagy csak úgy tesznek, de nem veszik komolyan ellenszenvüket s ha egyszer benne vannak, a zene mégis megteszi rájuk hatását. Vegyék tehát szívesen ma is komoly és vidám énekszámainkat s a hangok hullámain emelkedjék fel szívük az élet mindennapiságából a nemesebb érzelmekig. Maradjanak hivek továbbra is az énekhez, kiváltképpen a mi egyletünkhöz! S hogy dalegyletünk még jobban erősödjék, erre ürítsük poharunkat. Dalegyletünk éljen!

KERESKEDŐ EGYLETBEN.

Tisztelt hölgyeim és uraim!

Akik itt összegyültünk, hogy a kereskedők egylete fennállásának évforduló napját megüljük, mindnyájan jól tudjuk, hogy semmi sem szerez nagyobb örömet, mint az, amelyet az ember terveinek sikerültén, komoly, kitartó munkája gyümölcsének szemléletén érez. Ennélfogva ünnepi örömünk forrása is csak egyletünk épp oly szép, mint hasznos céljában keresendő: kölcsönös buzdítás által erőnyerni újabb teremtetésre, közös összejövetelen üdülést keresni a napi fáradalmak után. Tisz-

telt uraim, a kereskedőknek igen finom, mindent előre megérző idegeik vannak és egyetlen más pályán sem érzik meg oly hamar a politikai szeleket, mint a mienken. S ki merné tagadni, hogy az utolsó néhány évtized alatt mily nagy mértékben föllendült nálunk az ipar és kereskedelem? Most tehát csak rajtunk áll, hogy fáradhatatlanul, becsületesen tovább dolgozzunk. Törve van az út, a fejlődés útja, csak tovább kell rajta haladnunk. Tehát bátran előre vethetjük tekintetünket és a kereskedelmi viszonyoknak egyre fokozódó javulására számíthatunk. Poharamat emelem egyletünk további gyarapodására. Éljen!

TEKÉZŐTÁRSASÁG JUBILEUMÁN.

Hölgyeim és uraim!

Földgolyónk sem egyéb, mint a naptól egykor kidobott golyó s midőn társaságunk fennállásának tizéves évfordulójára gyűltünk itt össze, nem egy derék társunk helyét látjuk üresen, akik az alapítók közt foglaltak helyet. De megfogyva bár, de törve nem, annak a biztos reményemnek adok kifejezést, hogy a legközelebbi évfordulón is épp oly derült, jó kedvvel fogjuk a golyókat dobálni, mint a mai nap. Bárhol tekézzünk ezen a sárgolyón, mindig a jókedv adja kezünkbe a golyókat és a meglegedés dobja „telibe“. Mindig vidáman

vegyünk részt összejöveteleinken s feleségeink mindig adjanak nagylelkűen kimaradási engedélyt és hunyjanak szemet, ha esetleg beállítva állítunk be reggel fele, hiszen saját szemeinkkel láthatjuk most, mily ártatlan a mi szórakozásunk. Legyenek tehát vigan, hölgyeim és uraim, hiszen a közmondás szerint sohasem gyülünk össze többé ilyen fiatalon! A mi te-kézőtársaságunk időtlen időig éljen!

EGYLETI PÉNZTÁROS JUBILEUMÁN.

Uraim!

Az idő pénz! mondja az angol. Pénz nemcsak a mi materialisztikus időnk jelszava, hanem a világ teremtménye óta az az alaphang, melyhez egész életünk igazodik. Nemcsak a bankár, a kereskedő, az iparos, hanem a tisztviselő, a munkás is, mindnyájan ismerjük a pénz becsét, sőt az ideális művészek is pénz dolgában a leghatározottabb realisták és teljesítményeikért valóban ideális árakat követelnek. Igen, a pénz az életideg s minthogy az emberek tudvalevőleg különböző idegekkel rendelkeznek, egyiké erős, a másiké gyöngy, világos, hogy a nervus rerum gerendarum, a pénz is, az embereknél nagyon különböző alakban lép föl, a legvirulóbb kövérségtől a száraz betegségig. Mindebből az következik, tisztelt uraim, hogy mindazok, akik ezt a fontos és nélkülözhetetlen és lelközvetítő gyűjtik, tud-

niüllik a pénztárosok, a mi tiszteletünkre méltók, legkivált pedig a mi pénztárosunk mai jubileumán. Nem neheztelünk rá, amiért minden hónapban kérlelhetetlen pontossággal beszedi tőlünk a tagsági díjat s ezáltal megkönynyíti erszényünket, mert hiszen egyidejűleg a mi alapunkat is kezeli és honnan vegyük a kiadásokat a sok alapítványra, emlékre, karácsonyesti, tánc- és sok más ünnepélyre, ha a mi szeretetreméltó pénztárosunk kellő időben meg nem nyitja Wertheim-kasszáját. Így tehát a mi pénztárosunk tulajdonképen az a mi egyletünkben, aki azáltal, hogy rendesen bevesz, mindenkinek kétszeresen visszaad s mi csak kötelességünket teljesítjük, ha mai jubileumán iránta érzett hálánknak és tiszteletünknek kifejezést adunk. Poharamat emelem N. N. ur egészségére. Az Uristen sokáig éltesse!

JÓTÉKONYSÁGI EGYLETEN.

Tisztelt vendégek!

Egyletünk ma főnnállásának tizéves évfordulójára tekint vissza. Egy évtized telt el azóta, hogy egyletünk, mint szerény ibolya, előbujt s ma abban a kellemes helyzetben vagyok, hogy egyletünket egy pompás nagy bokrétához hasonlíthatom, melyben a jótékonságnak, önfeláldozásnak és emberszeretetnek összes drága virágai képviselve van-

nak. Köszönetünk ma első sorban egyesületünk derék alapítóját illeti meg, aki egyesületünk feladatául tűzte ki, hogy minden áldozatot, amit tagjai hoznak és gyűjtenek, az elhagyatottaknak, árváknak és szűkölködőknek juttasson. Az alapítóhoz méltó cselekedet, hozzá méltó cél, amelyet egyesületünk elé tűzött. Ne téveszszük ezt szemünk előtt s ha ma évforduló ünnepünkről távoznak, ez azzal az elhatározással történnék, hogy még nagyobb buzgalommal gyűjtsünk és dolgozzunk a szűkölködők érdekében! Nem szükséges rá mutatnom, mily sok szegény és elhagyatott szorul a mi segítségünkre, amely pedig csak egy szerény csöppje az enyhítő olajnak, mely hivatva van, hogy egy szűkölködő sebeit gyógyítsa. De önöknek, tisztelt vendégek, köszönetet mondok e helyen nagyszámban való megjelenésükért. Tudjuk, hogy önök, ha nem is igazi tagjai egyesületünknek, csendben mégis dolgoznak érte, hogy önök közül is sok jótékony kéz megnyilik, hogy áldást fakasszon. Tartásuk meg továbbra is egyesületünk iránt jóindulatukat. Kivánom, hogy tagjaink és jóakaróink száma a végtelenségig növekedjék. Egyesületünk és tagjai sokáig éljenek!

BICIKLI-TÁRSASÁGBAN.

Uraim! Egy gép terelt össze bennünket egy társaságba, melyet a modern közlekedés jelképének tekinthetünk, a bicikli. Eleinte csak játékszer, később a sportolók fényűzési cikkének tekintették, ma pedig meghódította az egész világot, ipart teremtett, ezreknek ad kenyeret, nélkülözhetetlen közlekedési eszköz lett s csak a balgák gúnyolódnak fölötte. Igen, a bicikli oly közlekedési eszköz, amelynek sem egyszerűségben, sem biztosságban és könnyű kezelésben, de tetszetős alakban sincsen párja. Nem kell neki sem abrak, sem lovász, sem istálló, csak egy ügyes, egészséges lovas és repül, mint a villám. Azért egyesültünk, uraim, hogy mint nemes sportot űzzük a biciklizés művészetét, mely üres óráinkban isteni élvezetet nyújt, acélosítja izmainkat, tágitja tüdönket. Kivánom egyletünk mai évfordulónapján, hogy ez a nemes sport továbbra is virágozzék és gyarapodjék az idők végtelenségéig. Bicikli-társaságunk éljen!

LÖVÉSZEK KIRÁLYDIJ-ÜNNEPÉN.

Kedves bajtársak! Tisztelt vendégek!

Szívből üdvözlöm önöket mai ünnepünkön, melyen egyletünk szokásához híven a királydíjjal tüntetjük ki a legjobb lövőt. Egy-

letünknek azonban nemcsak az a célja, hogy tagjainak és hozzátartozóinak örömet szerezzen, hanem egyesületünk fennállása óta, örömmel kell beismernem, sohasem tévesztette szem elől egyesületünk tulajdonképeni célját: a komoly férfiszellem fenntartását, a polgárok fegyverképességének ápolását és a haza jólétének emelését. Működünk tovább is ebben a szellemenben, hogy mi magunk ennek gyakorlásában tiszta örömet érezzünk, azok pedig, akik egyesületünkön kívül állanak, hovatovább erősebb vonzalommal viseltessenek hozzá. Valódi bajtársi érzülettel arra törekedjünk, hogy lövészegyesületünk egyre gyarapodjék, hogy egykor gyermekeink is ugyanebben a szabad szellemenben léphessenek apáik örökébe. Isten éltesse lövészegyesületünket! Isten éltesse a mai lövészkirályt. Éljenek!

TÜZOLTÓEGYESULETBEN.

Uraim! Bajtársak!

Egyesületünk alapításának évforduló napját megünnepeelni gyűltünk össze e terembe. Ma is alkad oltani valónk, csak hogy nem felebarátunk égő hajléka vagy egyéb tulajdona, hanem csak az önök égő szomjusága s remélem, hogy itt is, mint az már szokás és kötelesség a mi egyesületünkben, az oltási művelet program szerint pontosan fog végbemenni. Ép-

pen azért mai ünnepünkön félreteheljük a komolyságot, amely gyakorlatainkon oly helyén van s a mohó sietséget, melylyel munkaközben el szoktunk járni, csendes higgadtsággal válthatjuk föl és ha máskor minden tűzoltónak becsületére válik, hogy az első legyen a helyszínen, ma az a kötelessége, hogy mindvégig kitartson s az utolsó legyen annál a tűznél, amelyet visszaemlékezés és bajtársi szeretet gyújtottak. Igen, a visszaemlékezés teremtetle ezt a szép ünnepségünket. Emlékezünk vissza szerény önérzettel arra a hű kötelességteljesítésre, arra a sok esetre, mikor semmi fáradságtól vissza nem rettenve, önzetlenül, csupán odaadó felebaráti szeretetből segítségére sieltünk szorongatott, tehetetlen embertársainknak, bármily ranguk és pártállásuk voltak is. Maradjunk meg továbbra is ennél a szép elhatározásnál, védeni az emberi kéz munkáját az elemi erők ellen, maradjunk meg mindenkor a szigorú pártatlanságnál, mely egyletünk első törvénye és tegyenek mai évforduló ünnepünkön velem együtt fogadalmat, hogy igyekezetünket lehetőleg még fokozni fogjuk. Akkor biztosan kiérdemeljük minden polgártársunk köszönetét és városunk hatóságának támogatását, mely képviselőinek megjelenésével tisztelte meg egyletünket. Titeket pedig, tűzoltó társaim, szólítson most a jeladás helyetekre! Ragadjátok meg — nem a vizes csebre, hanem a feltöltött poharat és össze-

koccintva kiáltásatok velem: Önkéntes tűzoltó egyesületünk éljen!

—

TORNAÜNNEPÉLYRE.

Hölgyeim és uraim!

Örvendetes évfordulóra gyűltünk ma itt egybe. Ma . . . éve alapították tornaegyesületünket s legalább is illő, hogy ezt a napot ünnepély keretében megüljük. Nem új dolog, amit művelünk. De legkevesbé rossz vagy istentelen cselekedet. Hiszen már a régi rómaiak első követelményül állították fel minden ember elé, hogy egészséges lélek legyen egészséges testben. Már pedig mi mozdítja elő jobban, mint a rendszeres tornazás! Az élet minden téren a testi ügyességnek és hajlékonyságnak bizonyos mértékét állítja fel főkövetelményül s ezért a testi mozgás után való vágy, bármily alakban jelentkezzék is, még minden időben érvényesült. Jól tudjuk, hogy a tornazás nemcsak egészséges sport, hanem hogy már ifjúságunkban fegyverképesekké tesz bennünket, testünket ügyessé, edzetté teszi s vidám, derült gondolatot ébreszt bennünk. Nem a nyújtón vagy a korláton akarunk ma mulatni, magasabb élvezet vár ma reánk. Vidámalk akarunk lenni s csak azt kívánjuk, hogy a Teremtő tornaegyesületünknek még sok ily évfordulóját engedje megérnünk. Éljen a tornaszat! Éljenek a tornászok!

—

HADASTYÁNEGYLETEN.

Kedves bajtársak!

Ismét öregebb lett egyletünk egy esztendővel s ismét az a tiszteletreméltó kötelesség jutott osztályrészemül, hogy üdvözljem önöket egyletünk alapításának évfordulóján. Még mindig frissen él lelkünkben emléke azoknak a heves harcoknak, melyeket végig küzdöttünk s azoknak a nélkülözéseknek, melyeket szívesen tűrtünk a hazáért. A hű bajtársi kötelék egyre szorosabb lett. Bár vesztesége is volt egyletünknek, nem egy társunk tért meg őseihez, megfizetvén adóját a kérlelhetetlen időnek. Béke hamvaiknak! De új tagtársak is beléptek és megújították az esküt, melyet mint tényleges katonák tettek, azzal a szent elhatározással, hogy egyletünk célját minden erejükkel előmozdítják. Bajtársak! Egy hadastyánegylet minden egyletek között az első helyet foglalja el! Ne feledjétek el ezt soha és legyenek mindig méltók reá, hogy egy ilyen egylet tagjai közé számitsanak benneteket. Éljen a mi felséges uralkodónk! Éljen a mi hadastyánegyletünk!

LÖVÉSZEGLYLETBEN.

Tisztelt uraim!

Nem várok addig, míg azt mondják: „No, lőjjön!“, hanem arra vetemedem, hogy rögtönösen, csak úgy „kapásból“ egy kis szalvét

adjak a mi lövészegyletünknek. Csak egy kiszalvét, mert egy találó szónoki tüzeléshez nincs meg az ügyességem, amellet legföljebb az általános élcelődés „cégtáblája lennék és bakot lőnék.“ De meg ellentétbe helyezném magamat a lövészszokással, mert a lövésznek gyorsan kell fegyvert ragadnia s éppen a célba kell lőnie, ha találni akar, én pedig, tisztelt lövéstársak, el akarom találni az önök óhaját, hogy lövészegyletünk mindenkor viruljon! A bátor lövésztestvérekre általában és minden egyes hű tagtársunkra külön emelem poharamat. Isten óvja lövészegyletünket, éljen!

BORKÓSTOLÓN.

Tisztelt uraim!

Tulajdonképpen a pince borainak megízlelése végett jöttünk ide, nem pedig azért, hogy ízelitőt kapjanak az én szónoki jártaságomból. Nos, a borkóstolás eredményét lényegesen befolyásolja az én szónoki próbálkozásom, mert ha a bor jósága engem föl nem lelkesített volna, aligha tudnék most szónokolni. Igen, uraim, csupa tiszta borokat ízleltünk, egyik sem volt zavaros, remélhetőleg legalább az én beszédemről se fogják azt mondani, hogy zavaros. Egyébiránt azt se lehetne csodálni, ha zavaros volna, mert szemeim már kissé zavarosan látnak, hiszen alaposan meg-

ízleltük valamennyit. Ennek pedig legföljebb egy kis „spitz“ lesz a következménye, melyből holnap aligha válik „macskajaj“, mert ha ki-
alusszuk magunkat, reggelre „kutyabajunk“ lesz. Azért, uraim, éljen a borkóstolás! Éljen a borgazda!

EGY ORVOS JUBILEUMÁRA

Tisztelt hölgyeim és uraim!

Koszorut az érdemnek! Ha szószerint vennők ma ezt a közmondást, akkor a koszoruba fűzött babérból, melyet a jubilánsnak ma viselni kellene, egész babérerdő válnék. Tehát csak képletileg fonják tisztelőinek sok ezrei az érdem koszoruját feje körül, mely huszonöt év lefolyása alatt sohase fáradt el, hogy embertársai egészsége és életbentartása fölött örködjék. Ha mindazok, akiket ön, tisztelt jubiláns, életben tartott e huszonöt év folyamán, ma éltetnék önt, bizonyára nem jutnák itt ma szóhoz, amit igen sajnálnék, mert szükségét érzem, hogy önnek szivemből szerencsét kívánjak a mai szép évfordulóhoz. Tartsa meg a Teremtő az ön fáradhatatlan szellemét, azt az erős kezet, mely annyi embertársának életét megmentette, még sokáig teljes erejében. Éljen!

EGY NYOMDÁSZ 25 ÉVES JUBILEUMÁRA.

Tisztelt vendégkoszoru!

Senki sem vonhatja kétségbe azokat a megbecsülhetetlen érdemeket, amelyeket a mi szeretve tisztelt jubilánsunk harmadfél évtized alatt embertársai felvilágosításának és a kultúra terjesztésének terén szerzett. Nem vonhatja kétségbe senki, mert bárki elolvashatja az ön nyomtatványainak végtelen sorozatában. Mi is részt veszünk abban az önérzettel vegyes örömben, amely önt eltölti, ha visszatekint az eltelt évekre és az ezen idő alatt elért sikerekre. Ezek láttára most is fiatalos láz kell, hogy elfogja, mint annak idején, midőn ifju tetterőtől sarkalva megvetette üzletének alapját, melyet ernyedetlen küzdelemmel sikerült felvirágoztatnia. Annyi szívből fakadt jó kívánság repül ma ide, hogy egy gyorsajtó se volna képes mind egyszerre kinyomtatni; annyi kéz nyúl ön felé barátságos szorításra, hogy ha valamennyit meg akarná szorítani, végre is egy kézszorító gépről kellene gondoskodnia. Tekintettel arra, hogy toasztomat sok javított kiadás fogja követni, azzal a kívánsággal zárom beszédemet, hogy a jubilánst az Uristen sokáig éltesse!

VENDEGLŐSHÖZ EGY LAKÓJA.

Tisztelt vendégkoszoru! Hogy a mi tisztelt gazdánk jó vendéglős, azt ma a leghatározottabban bebizonyította, mert jól megvendégelt bennünket. Hogy azonban emberbarát is, azt azzal bizonyítja, hogy nekem egész éven át lakást ad. Én tehát szokva vagyok az ő szeretetreméltóságához s minthogy szokásaim rabja vagyok, sohasem kívánok másutt lakni, mert ahány ház, annyi szokás. Emelem tehát poharamat a mi közös vendéglősünk és szeretetreméltó felesége egészségére. Adja Isten, hogy még számos évekig jó erőben, egészségben és békés egyetértésben éljünk együtt valamennyien! A mi derék gazdáinkat az Isten éltesse!

VADÁSZLAKOMÁN.

Tisztelt vadásztársak! Miután ma már többszörösen öltem, kedvem támadt a változatosság kedvéért egyszer már újra éltetni is, még pedig a mi nagyrabecsült vadász vendéglátónkat, akire poharamat emelem. De nem kívánom csupa tulhajtott vadászkedvből szent Hubertet segítségül hívni, sem a szemérmes Dianát nincs szándékomban idézni. Ennyi kilőtt Nimród láttára szégyenletében bizonyára elmenekülne s én az önök szemében bakot lőnék. De minek is szenteket és isteneket él-

tetni, akik tudvalevőleg halhatatlanok? Nem, az én képzelmem jelenleg földi vadászterületen vadászik. A mi vadász házigazdánkat köszöntöm fel, aki ma kiméletlenül s mégis oly kegyesen prédául dobta oda vadászterületét a mi töltnyeinknek, aki ma bizonyára nem tévesztette el célját, hogy vendégeinek vig órákat szerezzen. Tisztelt vadásztársak, töltsék meg vadászpoharaikat és kiáltsák velem: A mi szeretetreméltó házigazdánkat az Uristen sokáig éltesse!

—

EGY TANÍTÓ ÖTVENÉVES JUBILEUMÁRA.

Tisztelt uraim! A tanítók, akik legdrágább kincsünknek, gyermekeinknek szellemét fejlesztik; akik az emberiség ideális javaival ajándékozzák meg őket, amelyen rozsdá nem fog, mely meg nem vág, a tanítók teszik le jövőnk épületének alapkövét, az ő kezükbe van letéve hazánk boldogulásának sorsa. Ha fáradságuk jutalma már nemes hivatásuk tudatában rejlik is, mégis nagy elégtétel azoknak, akik tevékenységük elismerésére mintegy kötelezve érzik magukat, ha adott alkalommal irántuk való tiszteletüknek és elismerésüknek kifejezést adhatnak. De melyik pillanat volna alkalmasabb a hála kifejezésére, mint az az ünnep, amelyet mi ma itt, a mi szeretett jubilánsunk ötvenéves munkásságának szentelünk. Igen, tisztelt uraim, tisztelet-

teljes elismerésünk jeléül emeljünk kalapot az
 ősz férfiú előtt, aki két emberöltőn át veze-
 tője volt a mi jövő nemzedékünknek, aki ezer
 meg ezer ifju szivbe hullatta ötven fáradsá-
 gos éven keresztül minden szépnek, nemesnek
 és jónak magvát, aki szeretettel és odaadás-
 sal ápolta a magyar ifjuság szellemét s ren-
 dületlenül egyengelte Magyarország jobb jövő-
 jének, boldogulásának utját. Engedje a Te-
 remítő, hogy ünnepeltünk még számtalan éve-
 kig élvezhesse fárasztó munkásságának gyü-
 mölcsét és saját szemeivel láthassa, mint foly-
 tatják egykori tanítványai a magyar kultúra
 építését és lefő alá juttatását annak a kultu-
 rának, amelynek alapkövetésénél ő is tevé-
 keny részt vett. Az Uristen éltesse!

EGY FÉNYKÉPÉSZ JUBILEUMÁRA.

Tisztelt vendégkoszoru! Jólehet a mi tisz-
 telt ünnepeltünk fényképész, mi, akik őt ma
 pályafutásának huszonötödik évfordulóján bol-
 dogan körül vesszük, még se tudunk ezen a
 liszteletreméltó pályafutáson egyetlen árnyat
 fölfedezni. Mert üzletének alapításakor „föl-
 tette“ magában, hogy bárkit is „levesz“, ab-
 ban fogja keresni ambicióját, hogy mindenki
 „találva“ érezze magát. Csak így volt képes
 az emberiséget oly jelentékenyen „megsokszo-
 rosítani“ és egy sötét kamarából oly derűlten
 mosolygó képeket elővarázsolni. S amint egész

életében értette a módját, hogyan kell „találni“, ezen a mai ünnepen is megfeszítő barátsága szívünkön talált bennünket. Hogy boldogsága fölött érzett örömünk hasonló az ő képeihez, arról éppen most nyújtok „megszótaló“ bizonyítékot. Hogy mekkora művész az ő szakmájában, mutatja az a csoport „kép“, melyet asztala körül ültettek, csupa mosolygó arcokból, melyek közül némelyik már „sokszorosítva“ látja a világot maga körül. Mint-hogy azonban itt ma még bizonyára mások is kifejezést óhajtanak adni a jubiláns iránt érzett tiszteletüknek és barátságuknak, hát azzal a kívánsággal zárom be mondanivalóimat, hogy a Gondviselés retouchirozzon ki jövőendő életének lemezéről minden árnyékot, amely családi boldogságát és kedélyének derűjét zavarhatná s művészi hírneve napról-napra oly arányban növekedjék, mint képeinek száma. Éljen a jubiláns!

CUKRÁSZ JUBILEUMÁRA.

Tisztelt vendégkoszoru! Kevesen vannak a földön, akik büszke önérzettel állithatják, hogy sohasem szereztek embertársaiknak keserűséget. No hát a mi ünnepeltünk e kevesek közé tartozik, mert ő mindenkinek, aki vele érintkezett, aki csak hozzá belépett, megédesítette, ha nem is az életét, legalább a száját. Aki fáradtan, éhesen botlott be hozzá,

felüdülten, jóllakva távozott. Bárki szive hölgyének képletesen ki akarta fejezni érzelmeit, nála mindig közvetítőre talált, hogy szerelmi nyilatkozatát a legédesebb módon juttassa ki-fejezésre. E mai napon tehát az ő boldogító és felüdítő tevékenységénél fogva nemcsak őbenne ébrednek édes emlékek, ha megfutott pályájára visszatekint, hanem barátaiban és üzletfeleiben is. Ezért sokadmagammal szivemből s még többen gyomrukból kívánják, hogy tevékenységét még sokáig friss erőben, egészségben folytassa s az életet mindig csak édes oldaláról ismerje. A mi tisztelt jubilánsunkat az Uristen sokáig éltesse!

HÁZI BÁLON ÉS HÁZAVATÁSON.

HÖLGYEKRE BÁL ALKALMÁVAL.

Hölgyeim és uraim! Nem éppen hálátlan feladat volna itt, a könnyűszárnyu élvezet helyén, egy muzsát dicsőíteni, akinek szeretetreméltó közvetítésével már oly sok édes órát töltöttünk boldog mámorban, azt a muzsát, akinek a mai szép estét is köszönhetjük, Terpsichorét, a tánc muzsáját. De minek mennék a látható jelenből a láthatatlan multba, a muzsákhoz, akiknek léte különben is a regék országába tartozik. Ahelyett inkább a jelenlevő bájos táncosnőkhöz fordulok, Terpsichore

helyettesítőihez, akiké az érdem, hogy a mai mulatság sikerével mindenki meg van elégedve. Dejszen mit is érnének a bálók nők nélkül? Olyanok volnának, mint a virág illat nélkül, mint a nap fény nélkül, a rege tündér nélkül. Igen, a hölgyek nemcsak ennek a bálnak, hanem az egész földkerekségnek drága ékszerei, azért táncolunk mi férfiak mindig úgy az életben, ahogy a nők fűtyölnek. Éljenek a mi szépeink! Éljenek a mi hölgyeink!

HÁZI BÁLON.

(Vendégeire a házigazda.)

Kedves vendégeim!

Szívélyesen üdvözlöm mindnyájukat szerény hajlékomban. Ha jóakaratomat egyenlő értékűnek veszik a tettel és beérik azzal, amit jó szívvvel nyujtok, akkor remélhetőleg a kellő hangulat nem fog elmaradni. Mindazáltal ne felejtsek el, hogy egy meghatározott célra gyűltek ma ide, tudniillik ama zenével kísért és meghatározott időmértékhez kötött testi mozgulatok gyakorlására, amit a „tánc“ szóval szoktak megjelölni. Kedves vendégeim, az élet nemcsak álom, hanem tánc is és aki a legszorgalmasabban áldoz neki, váljék egészségre! Ne feledjék, hogy a táncnak eredetileg igen fontos szerepe volt a nyilvános életben, mert a nemzeti ünnepek emelésére szolgált és

az isteni tisztelet részeül tartották. Ha ez a vallásgyakorlat megváltozása folytán ma más-ként van, efölött nincs mit sajnálkoznunk. sőt örülnünk kell rajta, hogy a tánc eredeti komoly jellegéből kivetkőzve, most egy kedves házibaratunk, egy kellemes társalkodónk és gondúzónk lett, akinek néhány órára szívesen átengedjük magunkat. Azért táncoljanak vidáman, kedves vendégeim! Bármily különbözők is az önök ízlése a tánc terén, gondoskodtam róla, hogy mindenki meg legyen elégedve. Mindenki járja azt a táncot, amelyet kedvell. Táncoljon és ne bujjék el a sarokba. Tehát tessék angazsálni az első négyesre!

HÖLGYEKRE.

Tisztelt hölgyeim és uraim! Ami a mag a héjban s a csillag az égen, ami a főváros az országban s a gyémánt a gyűrűben, ami a virágnak illata s a bor a kántornak, ami a breviárium a barátnak s a rugó az órában, a napfény a természetben, ami a vizesés a hegységben, a fogadás a lóversenyen s ami a fülemile a ligetben, a legszebb virág a bokrétában, kimondom gondolkozás nélkül: az ez ünnepély fénye, a gyönyörű hölgykoszoru! Aki ezt kétségbe merné vonni, az jól teszi, ha mélységesen hallgat. Önök többiek azonban kiáltsák velem: Éljenek a hölgyek!

GÁRDEDÁMOKRA.

Hölgyeim és uraim!

Sok bájos táncosnőt látok fáradhatatlanul keringőzve, amint futtában elrabolják a táncosok szívét és sok ifju és korosabb urat látok boldogságtól ragyogó arccal, akiket ugye csal magához a tánc gyönyöre, mint lepkéket a lámpafény. De minden örömünk mellett is előtérbe lép az az egy elvitázhatatlan tény, hogy valamennyi táncoló tündérünket nélkülöznünk kellene, ha nem volnának itt a mamák! Ha a mamák csöndes megelégedéssel, leányaik javára le nem mondanának a tánc élvezetéről s be nem érnék azzal, hogy távolról nézhessék. Mert egy anyaszív már gyorsabban dobog, akár csak saját boldogságáról volna szó, ha boldogan keringőzni látja gyermekeit. Tehát éljenek az anyák!

TÁNCVIZSGÁN.

(Táncitanítóra.)

Kedves táncosnők és táncosok!

Tisztelt bálanyák és vendégek!

Táncolva menni át az életen, ez minden halandó vágya, mert a tánc egyértelmű az örömmel, gyönyörrel és jókedvvel. Minthogy azonban nem áll módunkban szakadatlanul táncolnunk, hálát adunk Istennek már egy

óraért is, amelyet nekünk erre a szép célra átenged. És ez az óra, az általánosan kedvelt táncóra szolgál nekem alkalmul, hogy önöknek néhány szóval alkalmatlankodjam. A táncórák, amelyeket a mi tisztelt táncitanítónktól veszünk, épp oly tanulságosak, mint gyönyörködtetőek s azt hiszem, valamennyi tanulótársnőm és tanulótársam szívéből beszélek, ha azt állítom, hogy ezek a táncórák — főleg egy ilyen táncitanító mellett — sokáig fognak kedves emlékekben maradni. Ez kényszerít, hogy mai táncvizsgánkon a mi táncitanítónknak, aki oly pompásan össze tudta kötni számunkra a kellemeset a hasznossal, fáradságáért forró köszönetet mondjak és őt arra kérem, tartson meg bennünket jó emlékében. Ami bennünket illet, igyekezni fogunk a mi tisztelt tanítónknak minden kínálkozó alkalommal becsületet szerezni. Örömmel emelem poharamat a mi derék táncitanítóinkra. Éljen!

HÁZIASSZONYRA.

Hölgyeim és uraim!

Egy vendégszerető ház vendégei vagyunk ma, melynek fejről, anélkül, hogy kiisebbiteni akarnám, ki kell jelentenem, hogy ma csak a második helvet foglalja el. A férfinak ki kell lépnie a külvilágba. Az ő hivatása künn fáradni, dolgozni; bent azonban a szemérmes háziasszony parancsol, az ő gyöngyei kezei ren-

dezkednek, ő készíti férjének az otthonát, hogy jól érezze magát, ha napi munkája és fáradalmi után hazatér otthonába, mely neki valóban, mint a zsoltár mondja, az ő vára, olyan hely, ahol kipihenheti magát, szerető kéztől óva, önzetlen odaadással ápolva. Mi is megérezti ma ebben a vendégszerető hajlékban a háziasszony gyöngéd intézkedését, a meghitt háziasságnak reánk gyakorolt egész varázsát és így legalább is kötelességünk, hogy e ház urnőjének ezért szívünk mélyéből köszönetet mondjunk. A mi háziasszonyunkat, e ház drága kincsét, az Uristen sokáig éltesse!

A FÉRFIAKRA.

(Elmondja egy nő.)

Tisztelt vendégkoszorú!

Az imént nem csekély örömainkre elismerő szavak hangzottak el itt a nőkre; mi azonban nem vagyunk ahhoz szokva, hogy ajándékot elfogadjunk, hanem hogy visszaadjuk a férfiaknak a kölcsönt, velük fogok most itt foglalkozni. Nem egyesekről, hanem a férfinevről általában mondanék egyet-mást. Bárha gyakran így nevezik a házasságot és értenek hozzá, hogyan kell bennünket bosszantani — nekünk mégis kedvesek! És rossz kedvvel jönnek haza s rajtunk töltik ki haragjukat, bár nem gyakran, csak hétszer egy héten —

ez mind semmi! Azért ők mégis kedvesek nekünk! Vagy ha nem tetszik nekik a kalapunk, ha fukarkodnak a konyhapénzzel, zsörtölődők, bogarasak s nem tudom még micsodásak? Mit árt mindez? Azért mégis kedvesek nekünk! Ők a teremtés urai, ezt nem tudjuk elvitatni s azok is fognak maradni! Ezekre, a teremtés uraira emelem poharamat. Éljenek a kedves férfiak!

A FÉRFIAKRA. (Elmondja egy nő.)

Tisztelt vendégek!

A férfiak büszkén nevezik magukat a teremtés urainak, de viselhetnék-e ezt a nevet, ha mi nem volnánk olyan gyöngék? Ha nem volna olyan bárány-türelmünk — az angyalokról nem is szólok — s lépten-nyomon nem tanúsítanánk annyi elnézést irányukban? Mit is jelent hát az: „erős nem“? Szinte resteltem kimondani: semmi egyebet, csak azt, hogy valamennyien tetőtől-talpig csupa gyöngeségből állanak! Férfi az, aki bátran és merészen ki akarja emelni sarkaiból a világot s már egyetlen női tekintettől lelke mélyéig összerezzen? Férfi az, aki bennünket felülmulni merészkedett s minden büszkesége mellett nem áll bennünket, asszonyokat, a tenyerén hordani? Férfi az, aki emelt fővel hagyja el a családi tűzhelyet s későn, hajnal felé, haris-

nyában jön haza? S azt hozza fel mentségül, azért tette, hogy ne zavarja az asszonyt. Hogy is ne! a gyöngeség, a félelem vitte rá! Mi nem hagyjuk magunkat lóvá tenni! De félre a tréfával! Bevett szokás, hogy a férfiak az erős nemnek nevezik magukat. Azért mi asszonyok most az egyszer ismerjük el ezt a jogukat! És ha ravaszok vagyunk, hát engedünk. Hiszen ez a mi fortélyunk — nem kötelességünk — az életben. Éljenek a férfiak!

TÁRSASÁGBAN.

Tisztelt hölgyeim és uraim!

Bizonyára egyikünk se álmodta volna, hogy ma ilyen kedves társaságban oly kellemes órákat fogunk tölteni. Azaz hogy egy kissé mégis gyanítottam, mert midőn ma reggel kiléptem a házból, egy bájos fiatal leány ment el mellettem. Ezt jó jelnek vettem, de örömmel kell megvallanom, hogy a siker legmerészebb várakozásomat is messze felülmulta. Mintha ma a jó szerencse maga vállalta volna magára a mulatság rendezői szerepét. Mindenfelől, egyik sem tudván a másikról, itt gyűltünk össze, üdvözöltük egymást, leültünk és — alkalmunk nyílt, hogy a legkellemesebb órákat töltsük együtt. Minthogy azonban oly vidám hangulatban vagyunk itt együtt, indítványozom, hogy az általános hangulatot tánc-

cal kellene megkoronázni. Hiszen annyi művész és művésznő van közöttünk, hogy mind-egyik szívesen fog egyszer a zongorához ülni és közben egy tourt táncolni. Föl tehát csárdásra!

HÖLGYEKRE.

Hölgyeim és uraim!

Nincsen rózsza tövis nélkül, — mondja a közmondás. A töviseket azonban szívesen eltűrjük a rózsák kedvéért. Mert milyen volna a virágos kert rózsza nélkül? Akár csak a ház asszony nélkül. Hiszen ami csak szép van a földön: gyönyörűség, öröm, szerencse, nyugalom és egészség, azt mind egy hű nő szerezheti meg a férfinak. S ha beteg, az asszony méggyógyítja; lelki gyötrelmeit is gyönyörre tudja változtatni. A paradicsomban bizonyára kellemes volt a tartózkodás, de milyen lett volna ott az élet Éva nélkül? Sok szép dolog van a világon: tekintély, tisztelet, szerencse, pénz; mégis mindezeknél többet ér egy halandónak, ha egy nő szeméből olvashatja ki, amit nem mer tőle megkérdezni. A nőkre emelem poharamat, a hajadonokra és férjesekre! Ők a teremtés koronája! Éljenek soká!

UGYANAZ.

Hölgyeim és uraim!

Ha egy milliót kínálnának érte, csak hogy hálaképen kiméljem meg önöket beszédemtől, én bizony zsebrevágnám a milliót, szabályszerű nyugtát is kiállítanék róla. — De hallgatni? Ilyenkor? Nem, azt nem kívánhatják tőlem! Hogy viselhetném el, hogy ahol csupa vidám lelket látok magam körül, ajkaim némaságra legyenek kárhozlatva? Mint a hölgyek barátja, hogyan vehetnék erőt magamon, hogy mikor annyi bájos hölgy van együtt, ne zengjek dicshimnuszot rájuk? Nem, ma este senki sem tehet lakatot a számra, hogy az élet legszebb álmát, a nővilágot fel ne köszöntsem. Mert be kell ismernem, hogy életünk legdrágább kincse a nő. Mi volna az élet nők nélkül? Fénytelen, borus nap, száraz galy, fa levél nélkül, sótalan ebéd. Azért tehát éltetem a hölgyeket kor-, vallás- és hajszykülönbség nélkül. Éljenek, amig bennünket boldogítanak!

—

UJ LAKÁS AVATÁSÁN.

Tisztelt hölgyeim és uraim! Nem a tér, amelyben vagyunk, teheti többé vagy kevésbé kellemessé az ott tartózkodást, hanem az eleven szellem, amely ott uralkodik, a szellem, melynek bélyegét a benne lakók ráütik, adja meg azt az érzést, amely eltölt bennünket. A

legkisebb kunyhó is át lehet halva ettől az otthonossággal s menyországgá változhatik és a legpompásabb palota is telítve lehet attól a hűvös, nem tudom mitől, mely elfog és lehűt bennünket, ott, ahol az otthont nem járja át szívélyesség. Csak ahol a szeretetreméltóság, szívélyesség, a helyiség lakóinak nemes, finom érzéke azonosul vele, ahol tehát ugyszólván a lakók szelleme átragad a falakra, csak ott találhatunk valódi otthonos jóérzést. S minthogy ebben az új hajlékban is föltalálni hittük azt a szívélyességet, szeretetreméltóságot és jóságot, melylyel ennek mostani lakóiban oly gyakran találkoztunk előbbi otthonukban, s minthogy szívünk mélyéből szerencsét akarunk kívánni az új otthonban azoknak, akik oly gyakran vendégszeretőleg fogadtak bennünket régi otthonukban, azért siettünk ide mindannyian boldogan az új lakás felavatására és kívánjuk, hogy ezen új otthon is egy régi kedvelt otthonná váljék, amelyben sok boldog órát és évet éljenek, miközben mi is még gyakran, szívesen látott, vidám vendégei lehessünk. Erre üritem poharamat. A mi tisztelt házigazdáinkat és új otthonukat az Isten éltesse!

HÁZAVATÁSON.

Tisztelt hölgyeim és uraim! Szinte visszaképzelem magamat a mesék korába s kísértetbe jövök, hogy tündérekbe és varázslókba higgyek, ha ezt a pompás épületet látom, melynek ünnepélyes felavatására hívolt meg bennünket a szeretetreméltó házigazda. Néhány hónappal ezelőtt még csak épülőben volt ez a minden kényelemmel ellátott ház s ma már itt áll, kívül-belül teljesen készen, mintha valóban valami mesebeli királyfi keltette volna életre. Igen, megvalósultak a mesék, melyeket oly feszült figyelemmel hallgattunk gyermekkorunkban, csupán azzal a különbséggel, hogy már nem légvárac és tündérkastélyok, hogy nem tündérek és varázslók, akik a csodákat művelik, hanem századunk vívmányai, az emberek találékony szelleme foglalja el helyüket. Alig érlelődött meg a törekvő ember elhatározása, hogy saját tűzhelyet épít magának, a gondolat már is formát ölt s a forma varázserővel, gyorsan életre kelt s már itt is áll a büszke, művészies, égbetörő épület, melynek felavató ünnepére gyültünk ide a vendégszerető házigazda meghívására. Adja az Ég, hogy kedves lakói mindig boldog órákat töltsenek benne. Legyen ez a hajlék egy mindig terjeszkedő, tekintélyes nemzetség székhelye. Honoljon mindenkor öröm és meglegedés e békés falak között!

TEKÉZŐ ÜNNEPÉLYEN.

Uraim! Engedjék meg tisztelt *tekéző* társaim, hogy minden *teketória* nélkül pár percre *megállítsam* az önök kedélyes párbeszédeit, hogy kerülve minden fölösleges *szódobálást*, tekepályánk mai megnyitásán pár szóval üdvözljem önöket. Nem mervén ugyan álitani, hogy szavaim, melyeket minden készüllet és *célzás* nélkül, csak amúgy *mezitláb dobok* önök elé, egyiket-másikat *telibe találják*, bár az sem volna csoda, tekintve, hogy már kora délután óta jó pár pohár sör és bor gurult le torkomon; de nem mellőzhetem szó nélkül azt a maliciát, melyet egy társaságunkon kívül álló, helyesebben mondva: függő konkurrens az imént *kilencet ütött*. De tartok tőle, hogy ha tovább is beszélek, utoljára letérek a sima pályáról, azért nem sokat *vándlizom*, hanem egyenesen önök közé *dobom* azt az óhajtásomat, hogy valahányszor a halál golyója valamelyikünket célba talál venni, mindig *lyukat* üssön, más szóval az Uristen önöket sokáig éltesse!

HÁZSZENTELEÉSRE.

Tisztelt vendégkoszorú!

N. barátunk elhagyta régi házát, hogy ebben az új szép otthonban éljen ezután. Bizonyára mi is visszagondolunk barátunkkal

azokra az órákra, napokra és évekre, amelyeket a régi házban töltöttünk, akár vidámak, akár szomorúak voltak és szívünk mélyéből kívánjuk, hogy Fortuna az új küszöböt is gyakran átlépje és áldást szórjon bőségszarujából az új ház lakóira. Nincs meg az a képességünk, hogy a jövőbe pillanthassunk; de él bennünk a remény, az isteni gondviselés e legszebb ajándéka, mely feljogosít bennünket, hogy barátunknak új otthonában jó kívánságokkal kedveskedjünk. Csak azt kívánom az én N. barátomnak és családjának, hogy a szeretet napja sohase áldozzon le az új házban, hogy egyetértés, megelégedés és öröm állandó lakást vegyen benne, a szükség és harag pedig távol maradjon az új háztól! Az új ház lakóit az Uristen éltesse!

GYÁR-ZÁRKÖLETÉTEL ÜNNEPÉN.

Kedves dolgozótársaim!

Örömmel üdvözlöm önöket ebben az új helyiségben, hogy ennek a szép épületnek zárköletételét ősi szokás szerint velem együtt megünnepeljék. Egynek érzem magamat önökkel, midőn kimondom, hogy ebbe a zárókőbe tömörítjük mindazon kívánságokat, amelyeket az új házra vonatkozólag szívünkbe zárunk. A munkának legyen e ház szentelve és önökben mindnyájukban a munka megtestesülését látom. Önök alkotnak munkaadójukkal egy

teljes egészet. Az önök kívánnságai tehát az én kívánnságaim is, az enyimek az önöké s valamennyi oda lyukad ki, hogy ez a hely, melyet a munka hozott létre, még sokáig fönnálljon a mi számunkra. Midőn önöknek mindnyájuknak köszönetet mondok támogatásukért és hozzám való hű ragaszkodásukért, köszönetet mondok egyuttal a mester uraknak, akiket nagyrabecsülök. Adja Isten, hogy mindnyájan a jövőben is hiven összetartsunk, mert tudjuk, hogy csak egyetértés képes egy vállalatot fönn tartani és továbbfejleszteni. Tehát beillesztem a zárókövet az épületbe. Legyen vele a szerencse tartósan betáblázva erre az épületre, nyerjen minden szögletében tanyát összeférés, kitartás és pontosság és áradjon be minden ajtón és ablakon Isten áldása. Legyen az egész épület a munkaadó és munkások közti összhangnak büszke emlékműve. Isten éltesse vállalatunkat és derék munkásait. Éljenek!

KERESZTELŐRE.

Tisztelt uraim és hölgyeim!

Kevés olyan örömteljes nap van egy boldog házaspár életében, mint mikor a gólya leszáll a házukra és egy egészséges szép gyermekkel ajándékozza meg a boldog szülőket. Ily alkalom hozott bennünket ma ebbe a mindnyájunktól szeretve tisztelt uri családba, hogy a család új sarjának keresztelőjén mi is

kivegyük részünket a boldog szülők öröméből. Poharamat emelem a mai nap hősére, az ujszülött kis honpolgárra s kívánom, hogy szüleinek továbbra is mindig oly örömük teljék az ő látásán, mint amily örömmel üdvözölték világra jövételekor. A szerencse kísérje minden lépését s érdemelje ki polgártársainak tiszteletét, szeretetét épp oly mértékben, mint a mi tisztelt barátunk, aki apai büszkeséggel legelteli rajta szemeit. Adja Isten, hogy élete fogytáig mindenkor büszke lehessen rá. Éljen az új honpolgár! Éljenek az ujszülöttel együtt a boldogságtól ujjászületett szülők!

UGYANAZ.

Tisztelt vendégkoszoru!

Nem először s remélhetőleg nem is utoljára gyűjtött össze bennünket e vendégszerető házba a gólya vidám kezeplése; de mint ezelőtt, most is örömmel vettünk róla tudomást, hogy a derék N. család fája újra gyarapodott egy új hajtással. Mert régóta ismerjük a család köztiszteletben álló fejét s minthogy a közmondás szerint az alma nem esik messze fájától, joggal föltehetjük, hogy az ujszülött is éppen oly szeretetreméltó, munkás tagja lesz társadalmunknak, mint az édes atyja. Teljék benne szüleinek mindig olyan örömük, mint most, és ha majd évtizedek múlva életük napja al-

konyodni készül, találják föl benne biztos támaszukat, gyöngéd ápolójukat. Isten éltesse a boldog szülőket s velük együtt az újszülöttet! Éljenek!

UGYANAZ.

Mélyen tisztelt hölgyeim és uraim!

Ez örvendetes családi ünnepélyen, melynek részesei vagyunk, újra csallhatatlan bizonyítékát látom annak a nagy rokonszenvnek, melyben a mi kedves barátunkat az egész város társadalma részesíti. Most is itt van városunk színe-java, hogy kifejezést adjon jelenlétével annak az általános örömnnek, hogy barátunk boldog házasságát egy egészséges fiúval (leánynyal) áldotta meg az Ég. Ez alkalmából mindnyájunk nevében tiszta szivemből kívánom, engedje a Mindenható, hogy az újszülött testi és szellemi erőben gyarapodva, a legteljesebb mértékben feleljen meg annak a várakozásnak, amelyet jelenleg szülei hozzá fűznek, hogy hasznos polgára legyen hazájának, munkás tagja a közéletnek és minden tekintetben méltó utóda annak a tiszteletreméltó családnak, amelyből sarjadzott. Az újszülöttet kedves szüleivel együtt az Uristen sokáig éltesse!

UGYANAZ.

Tisztelt hölgyeim és uraim!

Eljöttünk ide, hogy jelen legyünk a leg-szebb családi ünnepen, amely egy boldog frigyet megpecsétel s a házasság szent kötelékét még szorosabbra fűzi. S midőn indítva érzem magamat, hogy e szép ünnepen felszólaljak, ezt nem csupán bevett szokásból teszem, hanem annál a mély tisztelet és szoros baráti viszonymál fogva, melylyel ezen uri család iránt viseltetem. Tiszta szivemből kívánom, hogy az én tisztelt barátomnak és neje önnagyságának adjon a Teremtő hosszú életet, hogy hosszú ideig gyönyörködhessenek az újszülöttnék testi és szellemi fejlődésében, amint fok-ról-fokra feljebb halad azon a pályán, amelyet élete céljául választott s őseitől örökölt nevét még tiszteltebbé, még jobb hangzásúvá teszi. Éljen az újszülött kedves szüleinek öröme, hazájának javára!

UGYANAZ.

Tisztelt hölgyeim és uraim!

E kedves család legbizalmasabb barátai ülik körül az asztalt, melynek központja e pillanatban az a csöpp jószág, az a kis zsarnok, aki tegnap óta magához ragadta az uralmat s azóta ur és cseléd, szomszéd és látogató, jó barátok figyelme mind feléje irányul, mind-

nyáján az ő kedvét keresik, óhajának igyekeznek eleget tenni, őt féltik, óvják a szellő lebbenésétől, a napsugár bántó fényétől, a légy dongásának zajától. Ő azonban, mint valódi szuverén, aki teljes tudatában van korlátlan hatalmának, nem törődik vele, hogy alattvalói ébren vannak-e vagy mély álomba merültek, éhesek vagy fáradtak, nem tűr ellentmondást, hanem jogait követeli, még pedig azonnal. S még sem zugolódik e zsarnokság ellen senki, mert szívesen, örömmel hordozza ezt az igát, mert észre sem veszi, hogy alkalmatlan. Azt hiszem, e pillanatban mindnyájunk szíve egyet érez, ugyanegy kívánsággal van tele: hogy ezt a kis zsarnokot az Uristen sokáig éltesse, hogy felcseperedve uralkodójának engedelmes alattvalója, hazájának hű polgára, szüleinek hálás tisztelője és öregségükben biztos támasza legyen. Sokáig éljen!

UGYANAZ.

* Tisztelt hölgyeim és uraim!

A mi kedves házigazdánkat oly ajándékkal örvendeztette meg a Mindenható, amelynél nincs értékesebb a földön: egy miniatúr példánya önmagának. Az ő tiszteletére jöttünk ide, félretéve az etikettet. Mi, a nálánál sokkalta idősebbek, jöttünk hozzá a legfiatalabbhoz s még azt se várjuk tőle, hogy az etikette

szabta határidőn belül visszaadja nekünk a látogatást. Mégis eljöttünk, mert tanui akarunk lenni a mi kedves cimboránk, a boldog apa és kedves neje önagysága családi boldogságának. Adja a Teremtő, hogy még többször is legyen alkalmunk ily örvendetes körülmények között átlépni e ház küszöbét. Isten éltesse az ujdonsült szülőket az ujszülött csemetével egyetemben számtalan évekig!

UGYANAZ.

Fisztelt hölgyeim és uraim!

A legtöbb szülő fokozottabb örömmel üdvözlí az ujszülött fiugyermeket a leánygyermeknél. Sőt a kínai törvények egyenesen feljogositják a szülőket, hogy az ujszülött leánygyermekkel ugy bánhassanak, mint nálunk szokás a fölös számú kis macskákkal. Ezt ott a nehéz megélhetési viszonyok teszik nem ugyan indokolttá, hanem menthetővé. Bár a gólya ezuttal ide is leánykát hozott, a szülők arcán még se látom semmi nyomát a csalódásnak. Mert jól tudják, hogy egy jólelkű, szelid leány nagyot könnyít a háztartás terhén az édes anyának. Ártatlan vidámságával pedig sok gondfelhőt elűz az édesapa homlokáról. Hogy tehát valóságos védangyala, áldása legyen a háznak, ahoz nem is hiányzik egyéb, mint hogy az Uristen tartsa meg egészségben a szü-

lökkel egyetemben az ő örömeikre, boldogításukra. Éljen!

UGYANAZ.

Tisztelt hölgyeim és uraim!

Az a mindnyájunknak örvendetes alkalom hozott bennünket ebbe a kedves családi körbe, hogy résztvegyünk a mi szeretetreméltó N. barátunk örömében s vele együtt mi is gyönyörködzhessünk a családfáján fakadt szép új bimbó látványán. Mert csak akkor teljes a családi boldogság, ha a szülők keblükre ölelhetik szerelmük zálogát, melynél nincs szorosabb kapocs a házasfelek között. Ily boldogság láttára lehetetlen ki nem öntenem jó kívánataimnak bőségszaruját. De nem akarom önöket, tisztelt hölgyeim és uraim, jókívánságaimnak hosszas elsorolásával untatni, hanem a lehető legkevesebb szóba foglalva, tömören kifejezve csak azt mondom: legyen minden tekintetben olyan, mint az édes apja! Isten éltesse, fejlessze testét, szellemét nagyra a haza javára s szüleinek, barátainak boldogságára. Éljen!

UGYANAZ.

Hölgyeim és uraim!

Oly öröm érte a ház urát, a mi szeretve tisztelt barátunkat, mely teljessé tette családi boldogságát. Mert anélkül üres, céltalan lett

volna földi élete. Most azonban már van, kiért küzdeni, dolgozni van kiért élni. S örömmel küzd, örömmel dolgozik minden apa abban a boldog reményben, hogy fáradsága egykoron megtermi gyümölcsét, mert gyermekében derék honpolgárt (honleányt) nevel a hazának. Adja Isten, hogy a legteljesebb mértékben valósuljanak meg reményei s élete alkonyán megelégedéssel tekinthessen végig családján, őt körülrajongó unokáin, akik gyöngéd szeretettel fizetnek azokért a gondokért, azért a fáradságért, amelylyel gyermekét fölnevelte. Emelem poharamat a boldog szülőkre és az újszülöttre. Éljenek soká!

UGYANAZ.

Tisztelt uraim és hölgyeim!

Ha két egymásért dobogó, egymást megértő szív egymásra talál, meg van vetve alapja annak a szent érzelemnek, amelyen a házasság boldogsága épül. Ez a boldogság azonban ahhoz az épülethez hasonlít, melynek állanak ugyan már falai, de nincsen még fedele. Ez a fedél, a házas élet boldogságának betetőzése a gyermek. Egy ilyen zárköletételt ünnepelünk itt most, mely a mi általánosan tisztelt N. barátunk családi boldogságát tetőzi be, akinek mindnyájunk nevében igaz szívemből kívánom, hogy az újszülöttben találja meg legszebb reményeinek teljesülését, érje meg friss egész-

ségben szárnyrakelését s élvezze azt az apai örömet és büszkeséget, hogy fia méltó őseihez, akiknek jóhírnevét és családi hagyományait sértetlenül megőrzi, sőt minden erejével arra törekszik, hogy apái nevét még tiszteltebbé, még ragyogóbbá tegye. Adja Isten, hogy minden tekintetben apja nyomdokaiba lépjen. Éljen!

UGYANAZ.

Uraim és hölgyeim!

Nem csoda, hogy olyan közbecsülésnek és közszeretetnek örvend a mi N. barátunk, hiszen önzellen barátságával, páratlan vendégszeretetével, gyengéd jó szívével és lekötelező modorával mindenkit elbájol és lebilincsel. Sőt nemcsak a mi rokonszenvűnket nyerte meg, hanem még a gólyával is jó lábon áll. Különben alig örvendeztette volna meg olyan becses ajándékkal, melyre már olyan régen vágyott. Mert lehetne-e nagyobb öröme egy apának, mint mikor a saját testének, lelkének, egész lényének mintegy új miniatűr kiadását szemlélheti? Adja az Isten hogy az újszülött ne essen messze a fájától, hanem egykoron épp olyan általánosan tisztelt férfi legyen, mint az édesapja! Éljen sokáig!

UGYANAZ.

(Az apa a vendégeihez.)

Uraim és hölgyeim!

Nagy megtiszteltetés és még nagyobb örömeám nézve, hogy önöket ma vendégeimül üdvözölhetem s hálás köszönetemet fejezem ki szíves megjelenésükért. De nemcsak boldog, hanem büszke is vagyok, büszke elsőszülöttemre, fiamra, családfám fenntartójára. Tulajdonképpen fiamnak volna feladata itt most önöket felköszönteni, minthogy azonban az udvariasság követelményeivel még nincsen tisztában, sőt egyáltalában nincsen még tisztában, már bele kell önöknek abba nyugodniok, hogy én helyettesítsem. Ha az önök derült arcát látom itt magam körül, akkor nem aggódok fiam jövőjeért. Hiszen fejlődnie kell, ha mindenki egy szívvvel-lélekkel fejlődését kívánja, mert ahol hű szeretet veti el kívánságait, ott pompás aratás ígérkezik, mely ezerszeres magot hoz. Tehát még egyszer szívélyesen üdvözölöm önöket házámban s fogadják szívesen, amit szívesen adok. S ha a szomszéd szobából esetleg érthetetlen hangokat hallanának, meg ne ijedjenek: az újszülött beszéde, az én fiamé, aki önöknek a maga módja szerint akar köszönetet mondani. Én azonban mint büszke, újdonsült apa, szívem mélyéből kívánom, hogy az Isten mindnyájukat, kivált a keresztszülőket sokáig éltesse!

UGYANAZ.

(Válasz.)

Hölgyeim és uraim!

A jó kívánságok, amelyekkel fiam (leányom) születése alkalmából az ujszülöttet, szeretett nőmet és engem szivesek voltak barátaim elhalmozni, mélyen meg hatottak. Nem vagyok képes szavakba önteni azokat az érzelmeket, amelyek e rövid idő alatt szívemben felhalmozódtak. Csupán azt kívánom önöknek, adja az Ég, hogy önök is mielőbb érezzék azt a szent és magasztos érzelmet, melyet az apaság tudata fakaszt az ember szívében. Isten áldja meg mindnyájukat és tartsanak meg továbbra is odaadó barátságukban, melyre mindenkor büszke leszek. Éljenek!

KERESZTELŐN.

(Válasz.)

Tisztelt hölgyeim és uraim!

Csak ma, fiam (leányom) keresztelése alkalmával tudtam meg, mennyi jóakaróm és barátom van, akik mindannyian fölkerestek bennünket, hogy ez örvendetes családi eseményhez kifejezzék jó kívánataikat. Midőn az önzetlen barátságnak, a rokonszenvnek e spontán megnyilvánulásáért őszinte köszönetet mondok, arra kérem mindnyájukat, hogy

szíves barátságukat, amelyről ma oly örvendetes tanuságot tettek, továbbra is tartsák fenn irányunkban. Az itt elhangzott szép beszédek után, amelyek rendkívül jól estek szívemnek, engedjék meg, hogy egyszerű szavakba foglalva röviden én is kifejezést adjak érzelmeimnek és poharamat az én kedves vendégeim egészségére üritve azt kiálthassam, hogy őket az Uristen sokáig éltesse!

UGYANAZ.

(Válasz.)

Tisztelt uraim és hölgyeim!

Midőn a Teremtő megengedte érnem azt az örömet, hogy most már van, kiért fáradjak, akiért éljek, aki halálom után is fenn tartja nevemet, fokozza örömömet, jóbarátaimtól látom magamat körülvéve, akik eljöttek, hogy kifejezést adjanak annak, hogy most is velem éreznek. Hálás köszönetemet fejezem ki barátságukért, együttérzésükért s kérem önöket, hogy megtisztelő barátságukat, rokonszenvüket a jövőben se vonják meg tőlünk. Isten éltesse önöket!

KIS LEÁNY KERESZTELŐJÉN.

Tisztelt vendégkoszoru! Akik engem ismernek, tudják, hogy barátja vagyok a hölgyeknek, kiváltképpen a fiatal hölgyeknek, azért remélhetőleg senki sem fog rajta ebben a társaságban csodálkozni, hogyha ma a ház legifjabb hölgyével tüntetően foglalkozom. Anélkül, hogy bókolnom kellene, megállapíthatom, mert volt már alkalmam első pillanatban észrevenni, hogy kedvességgel és szépséggel már is dicsekedhetik. Ki is merné ezt egy rózsás arcu, fiatal teremtnél kétségbevonni? Továbbá okosságnak és szellemességnek sincsen híjával, hiszen máskülönben hogyan válhatnék egy ily nagy, lelkes ünnepi közönség központjává? Hogy énekművészi tehetséggel is meg van áldva, arról ma már nekünk kiáltó bizonytságot tett. Erre a Gondviseléstől gazdagon megáldott ifju hölgyre üritem poharamat s kívánom, hogy holtig birtokában maradjon veleszületett szerencsésének és növekedjék olyan bájos kis tündérré, aki érti a módját, hogyan kell kedvességgel mindenkit elbájozni. Éljen az ujszülött!

ELJEGYZÉSRE.

(Nagybácsi a jegyesekhez.)

Tisztelt vendégkoszoru!

Mindig kellemes feladat egy öreg nagybácsira, ujonnan eljegyzett hugát és uj öccsét eljegyzésük alkalmából felköszönteni Hiszen

mint öreg nagybácsi gyakran volt alkalmam valami okból felköszöntőt mondani s én szívesen is teszem; de őszintén megvallom, a mátkásokra mondok mindig legszivesebben felköszöntőt. Az ember röviden fejezheti ki magát s mégis megértik. Bármit állithat anélkül, hogy ellentmondásra találna. Eljegyzés napján mindenki vidám, mindent meghallgatnak, amit mondanak, mert az ezen napon korlátlanul uralkodó szerelem mindent rózsaszínre fest. Azért a lehető legnagyobb rövidséggel kívánom a jegyeseknek, hogy az általuk kötött szerelmi frigy legyen a földi élet minden örömével és gyönyörével fűszerezve. A derék szülőket besugározza gyermekeik boldogságának visszfénye, melyből reám, öreg nagybácsira is esik egy melegítő sugár, melytől felbuzdulva harsány hangon kiáltom önökkel: Éljen a mátkapár!

UGYANAZ.

(Völegény köszönete.)

Kedves rokonok, kedves barátaim!

Nem vághatom szó nélkül zsebre azt a sok szerencsekiváratot, amelyet szeretetreméltó jóindulattal garmadára halmoztak fel az én és menyasszonyom számlájára. Nem hallgathatok, mint csuka a fűben, hanem visszautasítom mindazt a személyemre vonatkozó

sok hízlgő nyilatkozatot, amiket ma rólam mondtak, mint teljességgel meg nem érdemeltet, mialatt az én kedves menyasszonyomra halmozott dicséretet mint tulzás nélkülüket, érintetlenül hagyom. Nehéz, csaknem lehetetlen mindazokat a szeretetreméltó szép szavakat, amelyekkel mindnyájan elhalmoztak bennünket, méltóképen megköszönnöm. Vegyék azonban jóakaratomat megvalósultnak s legyenek róla meggyőződve, hogy mindazt, amit önök ma nekem és kedves menyasszonyomnak kívántak, kétszeres mértékben kérem önök számára az Égtől. Ezzel az őszinte biztosítással emelem önökre poharamat. Az Isten mindnyájukat sokáig éltesse!

LAKODALOMRA.

Tisztelt nászközönség!

Hölgyeim és uraim! Éljen az új pár! Nem szokásom a kertelés, hát mindjárt azal kezdem mondanivalóimat, amivel mások végezni szokták. Dejszen katona vagyok, már pedig a katona mindig a kitűzött célpont felé halad. Tehát direktció: az új pár! Ők is rohamot intéztek egymás szíve ellen s mindkettőnek sikerült is nagy tért nyerni s most hódított területen állanak. Szemtanui voltunk a békekötésnek, melynek szigorú feltételeit annak rendje és módja szerint aláírták. Nekem

tehát nem marad más feladatom, mint az a kívánság, hogy a békepontok megtartása sohasse essék nehezükre s a hódított terület holtiglan védelmezzék meg minden ellenséges támadás ellen. Most pedig ismételjék velem, mert ma ez a jelszó: Éljen az új pár!

UGYANAZ.

Tisztelt nászközönség!

Annyira el van ilyenkor vőlegény és menyasszony egymással foglalva, hogy ügyet se vetnek a világra, hiszen egymásban találják föl egész világukat, most mégis körülöttük forog a világ, legalább az a barátaikból és ismerőseikből álló szűkebb világ, melyben eddig éltek. Ez a világ pedig most első sorban velük törődik, hiszen azért jött ide, hogy jó kívánságaiból fölépitni segítse nekik a boldogságnak ezt a tündérpalotáját, amelyet az új házasok már előre megterveztek, szépen meg is rajzoltak maguknak. Ne várjanak tehát tőlem lehetetlen feladatot, hogy ezt a tündérpalotát, melyet az ő képzelőmük már megfestett, még jobban kiszinezsem, hanem érzék be azzal a jókívánsággal, hogy az élet prózája soha se szállítsa le őket ebből a tündérpalotából. Az új párt az Isten éltesse!

UGYANAZ.

Uraim és hölgyeim!

Az ideálok birodalma sok kincset rejt magában. De ezen ideális kincsek között véleményem szerint legjobban boldogitanak a szerelem és barátság, éppen ezért a jelenlevő ifju pár valóban szerencsés lehet, mert a bölcs Gondviselés a két drága kincscsel: szerelemmel és barátsággal bőven megáldotta őket. Hogy a vőlegény eddig is sok baráti szívet tudott magához kötni, arról én, mint legbizalmasabb barátainak egyike, tanubizonyságot tehetek. S hogy a szép menyasszony sem szűkölködött barátnők nélkül, azt pedig a ma őt körülvevő bájos leánysereg bizonyítja. De hogy a barátságon kívül szívükben a boldogító szerelem is lobog vetett, arról ez a magasztos ünnepély tanuskodik, mely a két szerető szív összeolvadását megpecsételte. Azonban bármennyire befészkelte magát szívükbe a szerelem, még se hiszem, hogy a barátság érzelme onnét kiszorult volna. Nem, mert szerelem és barátság úgy össze vannak nőve, mint a siámi ikrek. Szerelem nem élhet barátság nélkül, sem barátság szerelem nélkül. Azért poharamat emelem az ifju pár barátságáért, amelyben továbbra is tartsák meg a barátaikat és barátnőiket, és szerelmükre, mely legyen újabb bizonyítéka annak, hogy a sze-

relem mégis legboldogítóbb minden földi javak között. Az új párt az Isten sokáig éltesse!

UGYANAZ.

Tisztelt hölgyeim és uraim! A tisztelt vőlegény, mint jó vasutas, jól ki tudta választani a vonatot, mely a házasság révébe vezet, ahová ma szerencsésen meg is érkezett a bájos menyasszonnyal, akivel most már kéjvonaton hosszú utra indul, olyan hosszú utra, mely kisebb-nagyobb gyorsasággal megállás nélkül halad az élet végállomásáig. Poharamat emelem a boldog kékutazókra s szívemből kívánom, hogy vonatjukat utközben sohse érje semmiféle baleset, fel ne tartsa semmiféle akadály, még kevésbé forduljon elő kisiklás vagy éppen összeütközés, de minél nagyobb késedelemmel érkezzenek a végállomásra! Isten éltesse mindkettőjüket!

UGYANAZ.

Tisztelt nászközönség! Miután a mi tisztelt vőlegényünk hajójával nagyon sok kikötőbe behajózott, ma végre az ő életének hajója is befutott a házasság révébe. Bizonyára magasan lobog ma a boldog tengerész szívében az öröm lobogója, mert múltja a tenger hullámain is érdekes és változatos volt ugyan, mostani állapota a szerelem hullámain mégis csak szebb, ez előtt a multnak be kell vonnia

a vitorlákat. És a bájos menyasszonynak rögtön megmutatta szívének kompasza, midőn első ízben esett tekintete a derék tengerészre, hogy ez az igazi, akit neki rendelt az Ég; de a következő pillanatban már összeecsaptak feje fölött a szerelem hullámai és menedéket keresve az ő erős karjaiba menekült. Így hát ők mindketten gyönyörben úsznak; én azonban, miután beszédem szóáradatából szerencsésen kijutottam a szárazra, felszólítom önöket, hogy velem együtt üritsék ki poharukat az új pár egészségére. Sokáig éljenek!

UGYANAZ.

Tisztelt hölgyeim és uraim!

Azt mondja a szentírás: „Örüljete az örvendezőkkel és szomorkodjatok a szomorkodókkal!“ No már szomorkodni ma semmi okunk sincsen, de annál több okunk van az örömré. Mert hát hol van rá jobb alkalom, hogy az ember átadja magát az örömnél és vigságnak, mint a lagzi? Egy ifju, életvidám pár az imént az oltárnál egész életére egymáshoz kötötte szívét. Egyek lettek most, kölcsönösen szívökbe zárták egymást s eldobták a kulcsot, midőn az oltárnál egymásnak hűségi fogadalmat tettek. Most egymáshoz tartoznak örökre. Átmentek a virágzó szerelem mosolygó virányain s most annak a szent bereknek üdítő árnyékába lépnek, amelyet házasságnak

nevezünk s ezután a legbensőbb közösségben folytatják együtt életutjokat. És ha néha vihar rázza is a fák sudarát, — ez természeti törvény, melynek mindnyájan alá vagyunk vetve, csak hiven és szilárdan össze kell tartaniok, a vihar el fog ülni, csak a levegőt tisztította meg s önökre ismét fényes napsugár mosolyog. Fogadják legőszintébb szerencsekíválatomat. Legyen áldás az önök által kötött egyezsége, bánat és fájdalom messze kerülje el önöket s a szerelem és hűség forrásából fakadjon minden, amit az égtől maguknak kívánnak. Az ifju párt az Isten sokáig éltesse!

UGYANAZ.

Hölgyeim és uraim!

Nagy és fontos kérdést állítok fel most, még pedig az urakhoz intézve: Akkor is ily elbájosító volna ez a ház ma, ha a szép tarka keretből hiányzanék a legszebb, tudniillik a szép nem? Bajosan hinném. Mert valliuk meg őszintén, mi volna ez a nagy világ nők nélkül? E tündérek nélkül nagyon siralmas volna a mi életünk s előbb-utóbb tönkre mennénk. Azért köszönetet mondok ama bájos teremtéseknek, akik megaranyozzák a mi férfitűnket, kiváltképpen azoknak, akik ma itt összegyűltek, hogy jelenlétükkel boldogítsanak bennünket. Mert a bájos hölgyek szerelme és hűsége az a

szikla, amelyre mi boldogságunkat építjük. Éljen a menyasszony! Éljenek a hölgyek!

UGYANAZ.

Tisztelt nászközönség!

Ha örül az ember egy frissen zöldülő galynak, hálával kell gondolnunk a nemes törzsre is, mely a szép galyakat hajtotta, mert szép ágak többnyire csak kipróbált törzsekről fakadnak; azért tehát gondoljunk most a nemes hajtások törzsére, amelyeknek boldog egyesülését ünnepelni gyűltünk ma ide. Ha sérülés éri valamelyik ágat, azt a törzs is bizonyára megérzi; de ha megérzi azt, ami reá nézve fájdalmas, meg kell hogy érezze azt is, ami neki örömet okoz. Már pedig mi okozhatna nagyobb örömet a törzsnek, mint mikor azt látja, hogy ágai lombosodnak, terebélyesednek. Üritsük tehát poharunkat mindkét törzs további virulására és egészségére. Az ifju párnak drága szüleit a Teremtő sokáig éltesse!

UGYANAZ.

Tisztelt nászkoszorú!

Két egymást megértő szív indul ma utra az élet viharos tengerén. Szívüket elválaszthatatlanul csatolták egymáshoz, hogy ezzel is fokozzák erejüket az élet vihara ellen. Adja a Teremtő, hogy mindenkor elég erősek legyenek.

nek ellentállni a hullámcsapásoknak. Ha sohasem hamvad el az a lobogó láng, amely szívüket ma összeforrasztotta, ha mindenkor közös akarattal egy közös cél felé fordítják tekintetüket, mely saját maguknak, családjuknak, a társadalomnak, hazájuknak javára szolgál, biztosak lehetnek, hogy el fogják érni céljukat s meg fogják találni, amit egymásban kerestek. Tiszta szivemből kívánom, hogy az a meleg vonzalom, mely most hevíti szívöket, sohase lazuljon meg, hanem a kölcsönös megbecsülés és bizalom folytán meg is szilárduljon. Semmi külső behatás ne zavarja meg soha azt az összhangot, mely legbiztosabb alapja a zavartalan boldogságnak. Az Uristen sokáig éltesse az ifju párt!

—

UGYANAZ.

(*Könyvkötőhöz.*)

Tisztelt nászközönség!

Versekbe szeretném foglalni mondani-valóimat, mert egy könyvkötő lakodalmán „kötött“ beszédben illenék felköszöntőt mondani. De kívül állván a nemes céhen, engedjék meg nekem, hogy kötetlen nyelven fűzzem össze jókívánságaimat. Miután a vőlegény a mai nappal bekötötte szép menyasszonyának a fejét, azt kívánom, hogy ez az oltárnál megszentelt frigy egyikőjüknek se legyen soha kemény kötés, sem pedig laza fűzés, hanem

díszkötés, melynek hátára ez az egy szó legyen cimkéül nyomtatva arany betűkkel: „Boldogság.“ Most pedig, tisztelt nászközönség, koc-cintsák össze poharukat a fiatal páréval és kiáltsák feléjük velem együtt, hogy őket az Uristen sokáig éltesse!

UGYANAZ.

(Óráshoz.)

Tisztelt vendégkoszoru!

Midőn a mi tisztelt vőlegényünk már tor-kig volt óráinak berregésével, ütésével és ka-kukkolásával, vágyott valami kevésbbé zajos, kevésbbé szabályos, mesterkéletlen hangok után, egy női hang édes csicsergése után. Aki annyira otthon van a bonyolult óraszerkezet kerekei között, hamar eligazodott a még sok-kal komplikáltabb szerkezetű női szív szabály-talanabbul forgó kerekei között. S midőn a bájos menyasszony szive órájának hangos ütése magára vonta figyelmét, azonnal tudta, hányat ütött az óra. Miután a mai napon ün-nepélyesen kicserélték az egymás szívének felhúzásához szükséges kulcsot, azt kívánom nekik, hogy sohse felejtsék el felhúzni szerel-mük óráját, melyet ugy szabályozzon a há-zasság, hogy mindig egyformán járjanak, egy-szerre üssenek, szóval meg legyen közöttük a harmónia. Az uj párt a Mindenható sokáig éltesse!

UGYANAZ.

(Hadmagyhoz.)

Tisztelt nászközönség!

Ha háboruban bevesznek egy várat, ez már bizonyára elismerésre méltó tett. De ha pláne békében foglalnak el egy várat, ez oly fényes eredmény, mely megérdemli, hogy babér koszorúzza a bátor győző fejét. A mi tisztelt vőlegényünk ily fényes győzelmet aratott. Békés körülmények között rohammal bevette egy szende lány szívének büszke várát. A szerelem tüzevel elborította a várat s mielőtt inogni látta, felszólította a kapitulálásra a várparancsnokot, aki teljesítette is szíve parancsát. Miután a mai nap a kapitulációt írásba foglalva mindketten aláírták, poharamat emelem a bátor hadnagyra, aki békében is babért tudott aratni, és a bájos feleségére, azzal a kívánsággal, hogy békés otthonuk biztos védelmet nyújtson nekik gondok és megpróbáltatások ellen, hogy házukon mindenkor a boldog megelégedés lobogója lengjen. Isten éltesse őket!

UGYANAZ.

(Orvoshoz.)

Tisztelt hölgyeim és uraim!

Mindnyájuk előtt ismeretes, milyen hírneve van a mai nap hőségnek a hygienia terén. Ezt pedig sikeres gyógyításaival érte el. De a

legszebb sikert ma érte el azzal, hogy bájos menyasszonyának akut szivbaját oly rövid idő alatt meggyógyította. A sziv és arc felé irányuló gyakori vértolulásból s amily hirtelen támadt, ép oly gyorsan el is muló forróság tüneteiből csakhamar kitapogatta a kór mibenlétét s miután így megcsinálta a diagnózist, megtette rendeléseit: gyógyszélákat kell tennie naponta párosan, majd csókpírulákat rendelt neki naponként növekedő adagokban, s azokat, mint egy lelkiismeretes orvostól méltán el is lehetett várni, mindig maga adta be a betegnek, akit ily módon visszaadott az életnek; de nehogy recidiváljon, szükségesnek tartotta, hogy továbbra is kezelje életfogytiglan. És hogy jól fogja kezelni, nem szenved kétséget. Kivánom, hogy a bájos menyasszonyra éppen oly jótékony hatása legyen férjének kezelése, mint eddig, a vőlegény pedig a házaselet praxisában is oly szerencsés legyen, mint orvosi praxisában. A Mindenható őket sokáig éltesse!

UGYANAZ.

(Ügyvédhez.)

Tisztelt nászközönség!

Az én tisztelt barátom addig viselte a rablás bűncselekményével vádlottak védelmét, míg utoljára szerepet cserélt s maga követett

el-rablást, elrabolván szép menyasszonyának szívét. Tekintettel a sok enyhítő körülményre s ezek között a menyasszony csábos megjelenésére, s tekintettel az eskü alatt tett beismerésre, büntetése is igen enyhe: élet-fogytiglani elzárás; de hogy ez se lesz valami terhes, arról eléggé kezeskedik fogházfelügyelőjének, a bájos menyasszonynak szívjósága és gyöngédsége. Ugyanezen körülmény remélnem engedi, hogy sohasem fognak egymással pörlekedni. S ha egyszer-másszor mégis előfordulna, óvakodni fognak a replikától s a perujitástól, hanem mindketten pertörlésre fognak törekedni. A legfelsőbb bíró hagyja helyben a mai napon ellenök hozott ítéletet. Sokáig éljenek!

UGYANAZ.

(*A vőlegény szüleihez.*)

Tisztelt vendégkoszorú!

A vőlegény szüleire emelem poharamat; de nem vigasztalásul, amiért fiok elhagyja őket, hogy egy másik szeretett lényhez tartozzék. Nem, mert ebben a tekintetben egy vőlegény szülei jobb helyzetben vannak, mint a menyasszony szülei, mert elválásuk nem oly nehéz, hiszen fiok serdülő kora óta sohasem volt egészen az övék. A legjobb fiunak is ki kell magát a szülei gyámkodásból szakítania, hogy küzdjön, alkosson, dolgozzék, hogy magának egy kis tündért szerezzen! Hiszen utóvégre minden szerető szülőnek ez az óhajta

s így hát ma a fiatal férj szüleinek arcán csak az öröm ragyogását látjuk. Kedves fiók egy szeretetreméltó, hű feleséget talált, s vele oly otthont, mely pótolni fogja a szülőházat. Ezért nem is érzi magát elhagyatva a mindnyájunk által tisztelt szülőpár, ha meg is válnak szeretett fioktól; mert tudják, hogy egy második kedves otthont talált. Mindnyájunk óhajta azonban, hogy a szülők a ma egybekelt párban évek hosszú során keresztül találják örömeiket. Az ifju férj szüleit, a menyasszony apósát és anyósát az Isten éltesse!

LAGZI VÉGÉN.

Tisztelt hölgyeim és uraim!

A jelenlevők összeségére emelem poharamat! Azt is megmondom, hogy miért? Mert ha csak a mátkapárt éltetem, azt mondhatná magában valaki a társaságból: Engem nem lát meg az istenadta! Ha a nagybácsikat vagy nagynéniket éltetem, duzzognának a többi rokonok, vagy ha az unokahugokat köszöntöm fel, görbe szemmel néznének rám az unokafivérek. Ha azt kívánnám, hogy a fiatalság éljen, megorrolhatnának rám az öregek. Ha pedig a korosakat köszönteném fel, a fiatalok szidnának érte. S ha végül a hölgyekre üriteném poharamat gúnyosan nevetnének rám az urak. Azért tehát nem marad szegény fejemnek más kivezető út, amely kiragad ebből a dilemmából: felköszöntöm az egész társaságot. A jelenlevők mindnyájan sokáig éljenek!

EZÜSTLAKODALMON.

Hölgyeim és uraim!

Ma huszonöt éve lépte át N. barátunk a boldog házasság küszöbét szelidlelkü feleségével, hogy egy testté, egy lélekké váljon vele. S valóban azzá is váltak. Huszonöt éven át együtt örültek, együtt busultak, vigasztalták, bátorították egymást a változó körülmények szerint. Egymásért éltek s egymást boldogítva boldogok, megelégedettek voltak, ami kölcsönös megértésen, kölcsönös bizalmon alapuló házaseleknél nem is lehet másképen. Adja a Mindenható, hogy a kölcsönös megértés és bizalom, mely szívöket huszonöt év óta egymáshoz fűzte, ezután se lazuljon meg soha egy percre sem, hanem a közös emlékek és tapasztalatok által, ha lehet, még szorosabbra fűzze őket egymáshoz, hogy újabb huszonöt év múlva ép ily megelégedéssel és boldogan tekinthessenek egymásnak szemébe, mint ma Isten éltesse őket!

—
UGYANAZ.

(Válasz.)

Kedves vendégeim!

Mint kedves emlék, újra feltárul lelki szemeim előtt az a huszonötéves mult, melyet kedves nőmmel egyetértő boldogságban eltöltöttem. Fölidézték ezt kedves barátaim, akik szebbnél-szebb felköszöntőikkel visszavarázsolták életem legboldogabb napjait. De há-

látlan volnék, ha megfeledkezném azokról, akiknek feleségem mellett nem csekély érdekünk van a huszonöt éves zavartalan boldogság előidézésében, mert odaadó barátságukkal, kölcsönös vigasztalásukkal és támogatásukkal nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy az élet kellemetlenségeit és megpróbáltatásait könnyebben elviselhessük. Emelem poharamat az én kedves barátaimra, akik ép oly részt vesznek ma a mi örömünkben, mint részt vettek borús napjainkban a mi szomorúságunkban. Az Isten éltesse őket!

UGYANAZ.

Tisztelt vendégkoszoru!

Oly jelentős ünnepre gyűltünk itt egybe, amilyen kevés van az életben, és pedig nemcsak a jubiláns párra nézve bir nagy jelentőséggel, hanem mindnyájunkra, akik abban a szerencsében részesültünk, hogy részt vehettünk egy ilyen családi ünnepen, egy huszonöt éves boldog házasság évfordulóján. Itt ülnek előttünk ezüstözötten, a tiszteletreméltó ezüstvőlegény, a hű ezüstmenyasszony, visszatekintve a negyedszázadra, melyben vállat vállhoz vetve, mint jó pajtások haladtak át s be fogják ismerni, hogy az együtt átélt idő, sok csalódás ellenére, mégis boldog volt s hogy mindaz, amit huszonöt évvel ezelőtt, midőn egész életükre elszerződtek, a boldog házasságról álmodtak, meg is valósult. Ha ezüstszálak tarkítják is a jubiláns pár haját, szívök oly ifju maradt, mint huszonöt évvel ezelőtt. Közel- s távolból, mindenfelől eljöttek a rokonok, jólnevelt gyermekek ékesítik jelenlétükkel ezt

a ritka ünnepet s mindazt, ami szépet és jót a jubiléumoknak ma kívánnak, alig lehet szavakban kifejezni, de mindnyájan hálát adnak Istennek, aki az ünnepelteket a mai napig óvta, védte, és azt kívánják, hogy a jubiléumi házaspárok még sokáig éljenek. Reméljük, hogy tartós egészségben s meg nem fogyott erőben érik meg aranylakodalmukat s zavartalan házi béke aranyozza meg életük alkonyát. A jubiléumi párt Isten éltesse!

ARANYLAKODALOMRA.

Tisztelt vendégkoszoru!

Kevés halandónak jutott az a szerencse, hogy ép erőben, egészségben érje meg házastársával együtt házasságuk ötvenéves évfordulóját. Ilyen szerencsések a mai ünnep hőse és hősnője, akik ötven éven át egymást megértve, kölcsönös szeretettel támogatták egymást, hiven kitartva egymás mellett, vállvetve vették fel a harcot az élet viharában, gyermekeket neveltek fel, akikből időközben derék honpolgárok, gondos apák és anyák lettek, számos unokával szaporitván hazánk szellemi és gazdasági erejét és szüleiknek unokáik és dédunokáik látásán érzett örömeit. Adja Isten, hogy ezt az örömet még számtalan évekig a mai friss erőben, egészségben élvezhessék. Az Uristen az aranylakodalmas párt éltesse!

UGYANAZ.

Drága jubilánsok!

Ahogy itt magam előtt látom önöket, nászkoszorúval ékesítve, arra a tudatra ébredék, hogy valamennyi ünnep közt, melyek a józan, mindennapi életet megszépítik és varázssukkal fölemelőleg és nemesítőleg hatnak reánk, egy ilyen ünnep, mint a mai, az első helyet foglalja el. Ötven év, egy fél század telt el azóta, hogy az oltárnál tanuk jelenlétében, akiknek nagyrésze már a hideg sírban nyugszik, egymásnak holtigtartó szerelmet és hűséget fogadtak. S amit egy fél századdal ezelőtt ígértek, hiven meg is tartották. Béke és szelid elnézés uralkodott otthonukban, türelemmel nézték el egymás gyöngeségeit, örömből, bánatból közösen vették ki részüket s bármi adót követelt is önöktől az idő, a fogadott hűséget nem tudta önökben megrendíteni. S a hűség jutalmául az Ég áldva terjesztette ki önök fölött kezeit. Gyermekek és unokák szerencsét kívánva körülöttük, rokonok és jó barátok eljöttek mindenfelől, hogy önökkel együtt hálát adjanak Istennek kegyelmeért, hogy együtt ünnepeljék ezt a szép napot és szívök mélyéből verőfényes, vidám életalkonyt kívánjanak önöknek. Isten éltesse önöket!

UGYANAZ.

Tisztelt vendégek!

A Teremtő kiváló kegyének megnyilvánulását látjuk abban, ha egyeseknek hosszú életkor jut osztályrészül. Hát még az isten-áldásnak mekkora mértéke száll annak a halandónak fejére, aki még azt is megérheti, hogy szívének választottja is vele együtt kerek

ötven éven át élvezheti a kölcsönös vonzalom és egyetértésen alapuló boldog együttlét örömeit. Ilyen boldog halandók, Istennek kiválasztottjai azok is, akiknek ünneplésére ide jöttünk. Ha visszatekintünk erre az ötven esztendőre, melyet egy szelid, jólelkű nő társaságában töltött, hálát kell adnunk a Teremtőnek azért a nagy kegyelemért, hogy ezt megérnünk engedte. Engedjék meg, hogy csatlakozhassam azokhoz a szerencsekívánatokhoz, melyekkel gyermekei, unokái, rokonai és jóismerősei már én előttem elhalmozták. Találják még hosszú ideig örömeiket gyermekeik és unokáik sikerében. Az Uristen éltesse őket!

NAGYANYA SZÜLETÉSNAPJÁRA.

Tisztelt vendégkoszoru!

A hölgyek nem igen szeretik, ha az ember életkorukra emlékezteti őket. Egy nagyanyának azonban nincsen oka éveinek számát eltitkolnia, sőt büszkélkedhetik vele, akár csak gyermekeinek és unokáinak szép számával. Hiszen ha a menyasszonyt a mirtuskoszoru, a szives háziasszonyt pedig a vendégkoszoru ékesíti, az anyáknak és nagyanyáknak a körülöttük nyüzsgő gyermekek és unokák eleven koszoruja a legszebb ékessége. Ma is itt láthatja a legjobb, leggyöngédebb nagyanya maga körül gyermekeit és unokáit, akik eljöttek, hogy gyöngédséggel viszonzák az ő jóságát, s szeretettel az ő határtalan szeretetét. Meghatva e patriarchalis élet szemléletétől, nem marad részemre egyéb szerep, mint buzgó

szívvel arra kérni az Egek urát, hogy ezt a szép családi életet tartsa fenn az emberi élet legvégső határáig, hogy a maihoz hasonló friss erőben és egészségben minél tovább gyönyörködhessék gyermekeinek és unokáinak egyetértő boldogságában. Az Uristen sokáig éltesse!

— ANYA SZÜLETÉSNAPJÁRA.

Édes jó anyám!

Örömmel ragadom meg az alkalmat, hogy poharat emeljek a mai ünnepünk alkalmával. Mert egyetlen naptárban sincsen piros betűkkel írva a mai nap, nekünk mégis ünnep, hiszen a mi édes jó anyánk születésének évfordulóját ünnepeljük. Ha súlyosan nehezül az apára a család fentartásának gondja, még súlyosabb gonddal jár a gyermekek nevelése s a háztartás vezetése, mely az anya gyöngé vállaira nehezül. Kiváltképpen, ha olyan lelkiismeretes gondossággal végzi nehéz feladatát, mint az én édes jó anyám. Ha Matuzsálem-kort érnék, akkor se tudnám neki meghálálni azt a sok fáradságot, vesződséget és álmatlan éjszakát, amit neki gyermekkoromban szereztem. Azért arra kérem az Egek urát, adjon neki hosszú, hosszú életkort, hogy minél több időm legyen iránta érzett hálám lerovására, adjon neki állandó friss egészséget, hogy az eddigi életében átélt fáradalmakat kipihenhesse s életének hátralevő éveit csendes nyugalomban tölthesse. Az Uristen sokáig éltesse!

UGYANAZ.

Édes jó anyám!

Ha gyermekkori emlékeim között kutatok, egy fiatal nő jóságosan mosolygó arca elevenedik meg emlékemben, aki vigasztaló szavak kíséretében törülte le könnyeimet, ha a játszótérről balsikerem fölött sirva tértem karjai közé. S évek multán forró könnyek között nyomta homlokomra bucsucsókját, midőn a szülőhajlékból először bocsátott ki a nagyvilágba, hogy fölvegyem az élettel a nehéz harcot, mely mindnyájunk rendeltetése. Az ő biztató tekintete adott ekkor is erőt, fokozta szorgalmamat, növelte buzgalmamat, védett meg a csüggedéstől. Sőt most is, a távolban is féltő gonddal örködik fölöttem. S mily telenyésző csekélység az, amit ennyi jóságért, fáradságért, gondoskodásért viszonzásul én adhatok neki! Csupán morzsáit a gyermeki szeretetnek, hálának és köszönetnek. Arra kérem tehát születésének mai évfordulónapján a Mindenhatót, hogy jöjjön segítségére az én tehetetlenségemnek s jutalmazza meg őt mindazért a sok jóért, amelyben engem mostanáig részeltetett. Adjon neki hosszú életet, hogy alkalmam legyen hálámnak legalább egy csekély részét leróni s kímélje meg őt minden bánattól, fájdalomtól, csalódástól és betegségtől. Öröm és meglegedés kísérje minden lépését. A Mindenható sok, sok évig éltesse szerető gyermekei, jóbarátai és ismerősei örömeire és boldogságára!

APA SZÜLETÉSNAPJÁRA.

Tisztelt vendégkoszorú! Istennek hála, a jóságos Ég újra megengedte érnem édesatyám születésnapjának évfordulóját. Kegyelettel gon-

dolok mindenkor erre a napra, mert ezen a napon vette kezdetét az az élet, melynek minden perce oda irányult, hogy gyermekeit és majdan unokáit tevékeny munkásságának gyümölcseivel egykoron minél boldogabbá tegye. Ez az önzetlen gondoskodás vezérelte őt minden időben s legfőbb öröme abban telt, ha hozzátartozóinak örömet szerezhetett. Nem mulaszthatom el tehát a mai alkalmat, hogy hálás szívvvel köszönetet ne mondjak irántunk tanusított odaadó gondoskodásáért s kérem az Egek urát, hogy jóságáért jutalmazza meg őt hosszú élettel és tartós egészséggel, hogy még sokáig gyönyörködhessek gyermekeinek és unokáinak szeretetében. Éljen!

CSALÁDFŐ SZÜLETÉSNAPJÁRA.

Kedves rokonok! Tisztelt vendégkoszoru! Boldog nap virradt ma újra erre a házra, napja az örömnek, mely mindnyájunk szívéből a gondos családfő, a kipróbált barát és tanácsadó felé árad. Ismét elment egy év, a komoly munkának és megfeszített szorgalomnak éve, de egyszersmind az áldásnak is éve, mely egészségen, vidámságon kívül vállalatában sikert s minden tekintetben szerencsét és örömet hozott házába. Adjon a Mindenható a mi tisztelt családfentartónknak sok ily vidám születésnapot, koronázza siker minden vállalkozását, szerezzenek neki gyermekei minden egyes nap örömet s hű felesége oldalán meritsen a barátság forrásából is, amennyi jól esik neki. Engedje a Teremtő, hogy a család feje családjának és barátainak örömeire még sok évig éljen!

JÓBARÁT SZÜLETÉSNAPJÁRA.

Tisztelt vendégkoszoru!

Minden idők költői vetekedtek a barátság magasztalásában, mely mindenkor drága kincs számba ment. Mily üres volna az élet barátság nélkül! Mily elhagyatottaknak éreznők magunkat, ha egy barátot se nevezhetnénk magunkénak, akivel megosszuk örömeinket, akinek elpanaszoljuk bajainkat, akinek vigasztaló szavaiból erőt merithetünk. Éppen ma, ami tisztelt barátunk születésnapján vagyunk abban a helyzetben, hogy a barátságnak nagy becsét értékeljük. Mert életünknek nem egy élvezetes óráját köszönhetjük a mi barátunknak s a vele való érintkezésben megtanulhattuk, mit jelent az önzetlen hű barátság. Tehát egészen természetes, ha mi ma, barátunk születésnapján, annak a kívánságunknak adunk kifejezést, hogy élete folyamán mindig mosolyogjon rá a szerencse napja, hogy egészség és vidámság legyenek mindig kísérői életutjain s hogy a mai évfordulót velünk együtt még sokszor megülhesse. A mi tisztelt barátunkat az Uristen sokáig éltesse!

NÉVNAPRA.

(Egy tanárhoz.)

Szeretve tisztelt tanár ur!

Nemcsak kötelességünknek teszünk eleget, hanem önzetlen ragaszkodásunknak, őszinte nagyrabecsülésünknek és kimondhatatlan háláérzetünknek adunk kifejezést, midőn nevénapja alkalmából a mi szeretett osztályfőnö-

künket üdvözljük, aki, mióta átléptük az iskola küszöbét, atyai jósággal kalauzol bennünket a tudománynak és ismereteknek utvesztő labirintusában, akinek vezérlő szelleme mutatja meg nekünk az utat, amelyen haladva, a legkönnyebben, legbiztosabban eljuthatunk az ismeretek tömegéhez, hogy ha majd elegendő szellemi kincscsel fölfegyverkezve kilépünk az élet színpadára, ott is biztosan mozgathassunk s megállhassunk helyünket és a magyar társadalomnak hasznos tagjaivá, a hazának pedig derék polgáraivá lehessünk. Midőn hálás szívvel mondunk köszönetet érdeklünkben tett fáradozásaiért, arra kérjük, hogy továbbra is tartson meg bennünket jóságos atyai szeretetében. Az Uristen sokáig éltesse!

—

UGYANAZ.

Hölgyeim és uraim!

Méltán tiszteletünket és nagyrabecsülésünket érdemlik ki, akik fáradhatatlan munkásságukkal és kitartásukkal a sikernek nagyobb fokát érik el. Ezek közé tartozik N. N. barátunk is, aki nemcsak üzlete gyarapításának és megszilárdításának szenteli minden idejét, hanem a közügyek terén is általános tiszteletnek és közelismerésnek örvend. De fáradsága meg is termette gyümölcsét, mert nemcsak anyagi függetlenségre tett szert, hanem példás családi életét is oly magzatokkal áldotta meg az Ég, akikben valóban öröme telhetik, mert abban a megnyugtató tudatban hunyhatja le majdan szemeit, hogy utódai atyjuk nyomdokait követve, épp oly sikerrel folytathatják nemes üzleti törekvéseit, amily szép reményekkel és buzgó hévvel lépett egykor a kezdeményezés útjára. Adja Isten, hogy

ez az idő minél később következze el s még az évek hosszú során személyesen vezethesse üzletét. Éljen!

—

NÉVNAPRA.
(Egy hölgyhöz.)

Tisztelt vendégkoszoru!

Rendszerint hétpecsétes titok leple alá rejtik a nem egészen fiatal hölgyek, de sőt az egészen fiatalok is születésük dátumát. Ezt megünnepelni tehát a lehetetlenséggel határos. De a hölgyek nevenapjával se vagyunk szerencsésebbek, mert Bébi, Médi, Cica, Mica, Muci, Puci neveket, ahogy a mai lányokat nevezik, hiába keressük a naptárban. A mi bájos házikisasszonyunk, N., szíves meghívása azonban eloszlatott minden kétséget nevenapjának dátumát illetőleg. Azért nem is kertelek sokat, hanem az ő egészségére emelem poharamat s azt kívánom, hogy mostani bájainak és szeretetreméltóságának birtokában töltsen mindig a mai évfordulót és találja meg mielőbb ellenlábasát, aki őt tenyerén hordva kísérje végig az életnek nemcsak rózsákkal, hanem tövisekkel is bőven meghintett utain. Isten éltesse!

—

UGYANAZ.

Hölgyeim és uraim!

Előre kijelentem, hogy N. kisasszonyhoz intézem szavaimat, mert amilyen szerény, kitelik tőle, hogy elismerő szavaimat nem veszi

magára s én a puszta falaknak beszélnek. Jól tudom ugyan, hogy rápiritok vele, még sem állhatom meg, hogy pár szóval róla meg ne emlékezzem. Tudtommal nincsen ugyan ma se születésnapja, se nevenapja, se nem lett menyasszony, mégis van rá jogcímem: ő a társaság központja, ő a család dédelgetettje. De meg is érdemli. Erre nemcsak gyengéd lénye szolgált rá, hanem nagy lelki műveltsége, minden szép és jó iránt fogékony lelke, mindenre kiterjedő gondossága és mindenkit lebilincselő szeretetreméltósága is. Azt kívánom tehát neki, hogy teljesüljenek legszebb álmai, valósuljanak meg legmerészebb vágyai és találja meg női hivatásának betöltésében a legállandóbb, legzavartalanabb boldogságot. Sohase csalják meg reményei s ne csalódják választásában, mely egy egész életre szól. Erre üritem poharamat!

UGYANAZ.

Tisztelt vendégkoszoru! Már sokszor törttem rajta a fejemet, miért nem nősült meg meg a mi vendégszerető házigazdánk? A mai est folyamán azonban, a nekünk szívélyesen nyújtott sokféle élvezetek közepette, tisztába jöttem, hogy ünnepeltünk, aki mind ez ideig oly makacsul hódolt a legényéletnek, miért nem igyekezett ehelyett inkább egy hölgyecskének hódolni. Oly férfiu, aki ily kifogástalanul el tudja házában látni vendégeit, úgy tudja lakását kellemessé tenni, mint a mi házigazdánk, annak nincs szüksége háziasszonyra. Akit barátai annyira tisztelnek és szeretnek, az nem szorult rá, hogy a nők kegyét vadássza. Szóval, a mi tisztelt barátunknak nincsen szüksége feleségre, mert ő már is egy egész férfi. Azt hiszem

tehát, mindnyájan egyetértenek velem, ha azt állítom, hogy ha a mi tisztelt barátunk mind ez ideig meg nem nősült, ezt csak a bájos nők érdekében lehet sajnálni. Ebből a nézőpontból tehát, hiszen én a nőknek közismert barátja vagyok, csupán a szép nem érdekében mégis kijelentem, hogy rendkívül örülnék, ha az én kedves barátom mihamarább megtalálná a párját. Erre emelem poharamat. Éljen a mi vendégszerető házigazdánk és jövődöbelije!

UGYANAZ.

(Kereskedelmi utazó a főnökéhez.)

Uraim és hölgyeim! Mint ennek a háznak külügyi képviselője szívesen képviselném ékes szavakkal annak előnyeit, kivált a Ház nagy-érdemű főnökének és a szeretetreméltó főnök-nének elismert érdemeit. Trubadur szeretnék lenni, aki a régi világban dallal adózott urainak és urnőinek. Sajnos azonban, utazó vagyok bár, de nem utazó dalnok. S jóllehet jókora rábeszélő képességgel rendelkezem, még sincs akkora beszélő képességem, hogy az én tisztelt főnököm érdemeit ez alkalomhoz méltó ékes szavakkal méltatni tudnám. De nem folytatom tovább, mert még utoljára azt mondhatnák reám, hogy én a főnökömre utazom. Azért csak azt kívánom, hogy a főnök urat és a főnökne önnagyságát az Isten éltesse!

TARTALOM

	Oldal
Előszó — — — — —	3
Politikai lakomákon — — — — —	6
Társadalmi lakomákon — — — — —	12
Jubileumi lakomákon — — — — —	38
Házi bálon és házavatáson — — — — —	58

MELODRÁMÁK

HUMOROS ELŐADÁSOK

Alföldy L. Czinka Panna. Melodráma hegedű- és zongora-kisé- rettel (Farkas Imre) — — — — — — — — — —	2.40
— Gedővár asszonya. Melodráma zongora-kisérettel (Kiss József)	2.40
Allaga G. Tréfás magyar zenekép. Humoros énekes előadás hölgy részére — — — — — — — — — —	3.—
Árokháty Béla. Álom a sátorban. Melodráma Gyóni Géza költe- ményére. Zongora- és harm.-kisérettel — — — — — — — —	2.40
Farkas L. Bálban. Zongora-kisérettel — — — — — — — —	2.40
Hetényi A. Op. 36. „Petőfi a Hortobágyon”. Melodráma zongora- kisérettel (Váradi A.) — — — — — — — — — —	2.40
Kálmán I. Mikes Rodostóban. (Mikes búcsúja). Melodráma zongora- kisérettel (Mezey S.) — — — — — — — — — —	3.—
Külön szólam — — — — — — — — — —	—30
Köveskúti J. A vén kuruc. Melodráma, harmónium, cello, he- gedű és zongorára — — — — — — — — — —	3.—
Pusztay E. Szent Imre látomása. Melodráma, hegedű-, zongora- és énekkar-kisérettel (Prónai A.) — — — — — — — — — —	3.—
Énekszólam — — — — — — — — — —	—20
Révfy G. Pázmán lovag. Melodráma zongora-kiséret. (Arany János)	2.40
Révfy G. Tengeri hántás (Arany János). Zongora-kisérettel — —	2.40
Révfy Géza. Rozgonyiné. Melodráma. Költeménye Arany Jánostól. Zongora-kisérettel — — — — — — — — — —	2.40
Révfy G. Szondi két apródja. Arany János balladája. Énekes is- kolai előadás fiuk számára. Szavaltat, gyermekkar és magán- ének, zongora- vagy harmónium-kisérettel. Vezérkönyv — —	3.—
Szólamok — — — — — — — — — —	—60
Tarnay A. Rab asszony. (Kiss József). Melodráma zongorakisérettel	2.40
Vavrincez Mór. Az éjjeli misén. Karácsonyi románc. Szövege Szepessy Lászlótól — — — — — — — — — —	2.40
Vendéghegyi Géza. Rákóczi álmái. Epikai költemény. Szepessy Lászlótól. Zongora-kisérettel — — — — — — — — — —	2.40
Keleti Adolf: Iskolai ünnepélyek szavalkönyve. Ára füzve 4.— K, kötve — — — — — — — — — —	5.60
Cinkotai Nagy Ince: Fehér asztalnál (felköszöntők) — — — —	3.—

ÉNEKES ISKOLAI DALJÁTÉKOK:

Ertl Gábor. A Kárpátok alatt. Zenés iskolai tündérjáték, szavattal egybekötve a nagy háboruból, 3 felvonásban		
Vezérkönyv	— — — — —	5.—
Szólamok	— — — — —	60
Szövegkönyv	— — — — —	1.—
Révfy G. Szondy két apródja. (Arany J. balladája.) Énekes iskolai daljáték fiúk számára. Háromszólamú gyermekkar, szoprán és alt magánének, zongora- vagy harmónium-kisérettel. Vezérk. 3.—		
Szólamok	— — — — —	60
Szabados B. Az egri nők. Iskolai daljáték. Szövegét írta Farkas I.		
Vezérkönyv (zongora-kivonat)	— — — — —	4.—
Szólamok	— — — — —	40
Sztára J. Rózsafüzér királynéja. Iskolai daljáték 3 részben. Szövegét írta Szepessy László. Előadható egyszerre, vagy három alkalommal.		
I. rész: Örvendetes rózsafüzér. Vezérkönyv — — — — — 4.—		
Szólamok	— — — — —	40
II. rész: Fájdalmas rózsafüzér. Vezérkönyv — — — — — 4.—		
Szólamok	— — — — —	40
III. rész: Dicsőséges rózsafüzér. Vezérkönyv — — — — — 4.—		
Szólamok	— — — — —	40
Sztójancvits J. A válogatós lepke. Iskolai daljáték. Szövegét írta Farkas Imre:		
Vezérkönyv (zongora-kivonat)	— — — — —	5.—
Szólamok	— — — — —	60
János vitéz. Szavallattal egybekötött énekes daljáték. Szövegét írta Petőfi Sándor:		
Vezérkönyv (zongora-kivonat)	— — — — —	5.—
Szólamok	— — — — —	60
Szövegkönyv	— — — — —	60
Vavrinecz M. Örökzöld. Iskolai daljáték. Szövegét írta Szepessy L.:		
Vezérkönyv (zongora-kivonat)	— — — — —	5.—
Szólamok	— — — — —	60

RÓZSNYAI KÁROLY könyv- és zeneműkiadóhivatala
BUDAPEST, IV., MEHMED SZULTÁN-UT 15

